

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

— Celâl Bayar sırası halârların iadesi konusunda temaslara başladı. —

Demirel — Yerimiz yok hey-baba!.. Arkadakine binmezsen bundan sonraki postaya kısmetse götürürüz!

T.C.ZİRAAT BANKASI

*HER YERDE HER ZAMAN
hizmetinizde bulunmaktan kıvanç dıyar*

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 14 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Mart 1969

ANADOLU'DA KAVGA VAR

ESKİ Yunan bilgelerinden Epiktetos zalim bir efendinin kölesi imiş. Türlü işkencele-re katlanmak zorunda kalır, ama olağanüstü bir soğukkanlılıkla karşılamış. Bir gün efendisi Epiktetos'un bacağına bir aletle burmaya başlamış. Köle soğuk-kanlılıkla:

— Kıracaksın.. diyor muş.

Ve kırılmış bacak...

Epiktetos aynı soğukkanlılıkla konuşmuş:

— Ben sana kıracaksın deme-dim mi?

Nasrettin Hoca'nın hikâyesi de en azından Epiktetos'un ki kadar meşhurdur. Bindığı dalı kesen a-dama:

— Düşeceksin.. diyor Nasrettin Hoca.

Ve düşüyor adam.

Bülent Ecevit parlamento kür-süsünde:

— Doğa kanunu.. diyor.

Her insan nefes almak ister, yaşamın ilk şartıdır nefes al-mak... Nefes alamayan insan ö-lür. Anadolu'da topraksız köylü nefes darlığına uğramış, yaşaya-maz hale gelmiştir. Bu yüzden toprak işgalleri ve çatışmalar o-luyor. Hazine arazisine el koy-muş ağaların sultanı kırılıyor ar-tık... Köylü bir gerçeği iyi anla-mıştır: Eğer toprak Hazinesinin i-se, mütegalibe bu topraklara el koyup köylüyü de ırgat gibi ça-lıştıramaz. Anayasa'ya aykırıdır

bu... Hele köylü yarı-aç sürünür-ken mütegalibe saltanatı gelişir-se durum büsbütün kötüleşir. A-nadolu'da son günlerde sık sık patlayan olayların sebebi budur.

Ama sayın Demirel gözlerini kapatıyor bu gerçeklere:

— Doğa kanunu ne demek? Ta-biat kanunu demek, orman ka-nunu demek.. Bülent Ecevit köy-lüyü tahrik ediyor, isyana teşvik ediyor, devlete başkaldırmaya ça-lışıyor, herkes hukuk kanunları-na saygılı olmalıdır.. diyor.

Bülent Ecevit kürsüye çıkıyor, eline sürahiye alıyor, bardağa sü-rahinin suyunu boşaltmaya baş-lıyor:

— Ey vatandaşlar! biliniz ki bu sürahinin suyunu bardağa boşalttıkça su bardaktan taşacaktır. Yeryüzünde hiçbir hükümet bu doğal yasayı engelleyemez. «Bir sürahi suyu, bardağa boşalt-tığınızda bardaktaki su taşmıya-caktır» diye bir kanun çıkarsanız neye yarar? Hukuk kanunlarının üstünde doğa kanunları vardır. Toplumdaki gelişme yasaklarla durdurulamaz. Toprak davası jandarmayla çözümlenmez, re-formla çözümlenir.. diyor.

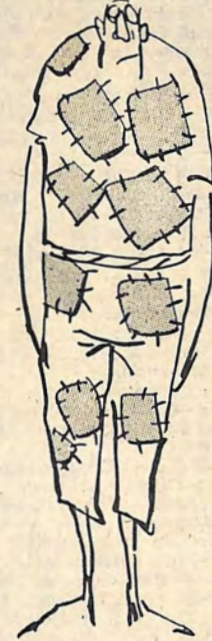
Ve gerçekten Anadolu'da dur-muyor toprak olayları...

Köylüler ile ağalar arasındaki ihtilâf durmuyor.. jandarma dip-çiği durmuyor.. kadınların çığığı durmuyor.. çocukların ağlaması durmuyor.. kavgaya durmuyor...

İnönü ve Demirel hâtıralarını anlatıyor. — Gazeteler —

İnönü'nün hâtıraları..

Demirel'in hâtıraları!

Gazetelerde her gün bir yeni olayın gürültüsü dalgalanıyor.. Haklıdır Bülent Ecevit:

— Doğa kanunu her şeyin üstündedir.

Demirel anlamıyor bunu...

Demirel ile Ecevit iki ayrı dil konuşan iki insan gibidirler. Oysa ikisi de aşağı yukarı aynı yaş-larda. İkisi de iki büyük partinin lideri.. ikisi de Cumhuriyetten başka rejim görmemiş.. ikisi de aynı parlamentonun çatısı altın-da.. ikisi de aynı Anayasaya bağ-lı...

Ne yazık ki Ecevit'in konuştu-ğu dil Türkçe Süleyman beyin kulağına yabancı gelmektedir.

Ya da Türkçeyi anlamıyor gö-rünmekte yarar bulmaktadır De-mirel.. Toprak işgallerinde, arazi dâvalarında, köylünün dertlerin-de, mütegalibeyi tutmak, kendi politikasına uygun düşmektedir.

Ve bunun için kürsülere çıkıp konuşuyor:

— Bay Bülent Ecevit, vatandaş kanunlara karşı tahrik edi-yor...

Oysa Bülent Ecevit'in yaptığı, söylediği nedir ki:

— Köylünün bacağına burma! Kırılır yoksulun bacağı.. diyor.

— Bindığın dalı kesme! Sonra düşersin.. diyor.

— Sürahideki bütün suyu bar-dağa doldurmaya kalkma! Sonra bardaktaki su taşar.. diyor.

Gerçekte bütün bu sözler, Bay Süleyman Demirel'i tenkid değil, tüm iktidara ve 1969 Türkiye'sine bir uyardır. Köylümüzü insan-ca yaşatacak ve tarım düzenin-deki mütegalibe sultanını yok e-decek reformları yapamazsak, huzur denen şeyi gündüz ışığın-da mumla arasak gene bulama-yız. Huzur, Türkiye'ye jandarma dipçiği ve toplum polisiyle gele-mez. Dünyanın hiçbir yerinde jandarma dipçiği ve polis copu huzuru sağlamaya yetmemiştir.

Bay Süleyman Demirel toplum polisinin yakasını bırakmalı...

Çünkü polisin kendisi de hu-zursuz.

Bay Süleyman Demirel jandar-manın dipçiğine güvenmemeli...

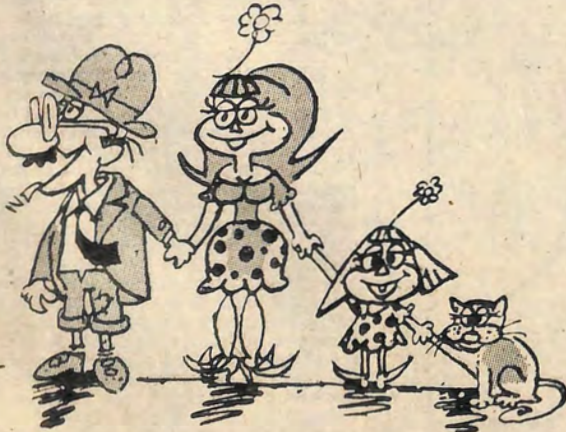
Çünkü jandarma da huzursuz. Ve ağa da huzursuz, köylü de huzursuz.

Evet, toprak reformu yapıp a-dalete kavuşmadan cümlemiz hu-zursuz ve kavgacı olacağız.. Do-ğa yasası bunu emrediyor.

AKBABA

İŞTE!

TATLI SERT AİLESİ

BEŞİNCİ SAYFAMIZDA

YUSUF ZİYA ORTAÇ

1968 - 1969 Armağanı Yarışması

— Geçen sayıdan devam —

DOKTOR — Ah nasırınız mı var sizin? Bir ilaç adı vereyim. Durun bakayım, prospectusu yanımda olacaktı...

BAŞKAN — Konu dışı konuşma olmasın. (Mübaşir Meleğe) Zampara gelsin. (Mübaşir Melek Zampara'yı çağırır. Ahenkli adımlarla girer Zampara. Üstünde koyu renkli şık bir elbise, yakasında bir karanfil vardır. Saçları vicik vicik briyantinlidir. Rugan iskarpinlerinin parlıtısı göz almaktadır. Kürsünün önüne doğru giderken Fahişe'yi görür.)

ZAMPARA — Bir Boğaz yapalım mı hamfendi?

FAHİŞE — Terbiyesiz...

ZAMPARA — Güzellüğünüz ay mehtabını bile kuskandırabilir. Kiraz dudaklarınıza bu söz hiç yakışmıyor. Hadi, nazı bırakın.

FAHİŞE — Arabanız kaç model?

BIÇKININ DOSTU — (Zamparaya) Sahipsiz pilici kim olsa tavlarsın. Beni denesene bir...

BIÇKIN — Sen sus karı... Otur oturduğun yerde. Elin herifiyle dalaştırma beni.

BAŞKAN — Susalım.

ŞEYTAN — (Politikacılar) Sizlere ne oldu kuzum? Dilinizi mi yuttunuz?... Hayra alâmet değil bu...

I. POLİTİKACI — Düşünüyorum. Şu kadınları bizim partiye bir alabilsem...

II. POLİTİKACI — Eey, el elden üstündür, tã arsa kadar, demiş eskiler. At binenin, kılıç kuşanının, söz de konuşanıdır.

BAŞKAN — (Zamparaya) Anlat bakalım.

ZAMPARA — Hangi birinden başlayayım istersiniz?... İlk göz ağrım esmer üstüne döktürülmüştü. Bir yürüyüşü vardı, sanırdınız kalçaları sat rakkaslarıyla rekabete girişmiş kâfirin. Kaşla göz, gerisi söz derler. Söz, ama nasıl söz... O göğüsler, o bacaklar, o sürahi gibi endam, doksanlık morukları bile azgın boğaya çevirirdi. İlk kesildiğim hatun o oldu. Sinemada el peşrevleriyle başladık işe. Sonra bir arkadaşın garsoniyerine gittik. Orada...

BAŞKAN — Özel ayrıntılara girme.

ZAMPARA — Diyeceğim, o ilk oldu. Sonrası çorap söküğü gibi geldi. Bugüne bugün, sicil defterimde her renkten, her boydan, her yaştan hatun vardır. Bu da bir spordur sonunda. Eh, ben de iyi bir sporcu sayılırım. Önce hafiften bir elense, sonra bir kafakol, bir sarkı ndesi...

YOBAZ — Sus bre zındık! Şimdi çarpılıp fiyonk makamına döneceksin.

ŞEYTAN — (Zamparaya) Bakma sen ona. İçti diyor aslında.

BAŞKAN — (Zamparaya) Tövbekâr olmayı düşünmedin mi hiç?

ZAMPARA — O kadar yaşlı gösteriyor muyum?

BAŞKAN — Senin de ne mal olduğun anlaşıldı. Otur.

(Zampara gidip fahişenin yanına oturur)

ZAMPARA — Sizinle daha önceden tanışıyor muyuz hamfendi?

FAHİŞE — Bilmem. Ben Marika'nın evinde çalışıyordum.

ZAMPARA — Ben de bir şey sanmıştım. Malın güzölümüş meğer. (Sıranın öteki ucuna kayar) (Mübaşirin çağırması üzerine Karaborsacı girer. İçerideki kalabalığı görünce kürsüyü bırakıp onlara doğru gider)

KARABORSACI — Haydi şimdi için... Şimdi için... Var mı şimdi için isteyen?...

I. POLİTİKACI — Ne satıyor bu?

II. POLİTİKACI — Sanırım sinema karaborsacısı. Yani su yılanı...

BAŞKAN — (Karaborsacıya) Gel buraya!

KARABORSACI — (Cebinden çıkardığı biletlere

DÜNYA DÖNMÜYOR ARTIK

(Birincilik kazanan bir perdelik oyun)

1948 yılının Eylül ayında İstanbul'da doğdum. Sonra da kardeşlerim benden geri kalmak istemediklerini gösterdiler. Beş kardeşimden başka kıvrıkcık saçlarım ve annemin istemiyerek okuduğu, babamın hiç okumadığı yazıların var.

1965 yılında Deniz Lisesini, 1967 de Deniz Harb Okulunun iki yıllık birinci bölümünü bitirdim. Şimdi teğmen rütbesi ile okulun dördüncü ve son sınıfındayım. Arkadaşlarımı, askerliği, yazı yazmayı, müzik dinleyip kitap okumayı ve hayatı seviyorum.

Mektupları, sınav kâğıtlarını bir yana bırakırsak ilk yazımı üç yıl kadar önce yazdım. Bugüne dek de çeşitli gazete ve dergilerde küçük hikâyelerim, bir uzun hikâyem yayınlandı.

«Yusuf Ziya Ortaç Armağanı Yarışması», katıldığım ilk yarış-

ma. Kazandığım için çok mutluyum şüphesiz.

Sulhi DÖLEK

uzatarak) Kaç tane abi? Koltuk mu, balkon mu?

BAŞKAN — Sok onları şimdi cebine... Anlat bakalım günahkâr adam...

KARABORSACI — Kim, ben mi günahkârım?... Siz günahkâr görmemişsiniz... Benim ve benim gibilerin yaptıklarımız, devrede kulak bile kalmaz. Kulak tüğü kadar bile kalmaz. Neymiş, bileti gişeden alıp birazcık zamla özel gişemizde satmak... Suç buyusa, hükümet her gün zam yapıyor. Onu da cehenneme atın. Bizler günahkâr değil, garibanız gariban! Polisi bir yandan, halkı bir yandan canımıza okurlar. Halk polisten daha da zalimdir. Biletleri kapar gibi satın alırlar bizden, sonra film bitip de sinemadan çıkarlarken anamıza, avradımıza söylerler. Sonra abiler, karaborsa-

cılık sözünü bizim için kullanırsanız yazık olur bu söze. Eğer bizler karaborsacıysak, memlekette kitlik doğuran, halkın anasını ağlatan, beş paralık malın anasının nikâhını isteyen hergeleler ne? Yok abiler, bizim yaptığımız çayına tavlâ atmaksa, bunları karısına barbut... Boşverin canım, benimle uğraşmakla vaktinizi boşa geçirmiş oluyorsunuz.

II. POLİTİKACI — Bravo delikanlı, güzel konuştun.

KARABORSACI — Meslek icabı bey amca...

BAŞKAN — Peki, sen de otur.

I. VE II. YARGIÇ MELEKLER — Efendim, yorulunuz. Biraz dinleniniz...

BAŞKAN — Dinlenmeyi hak edebilmek için daha çok çalışmamız gerekir. Hepimiz kutsal birer görev aldık. Her şeyden önemli bu.

TOPRAK AĞASI — Geldim Hâkim bey.

I. POLİTİKACI — Hoşgeldin.

BAŞKAN — Anlat bakalım. (Kâğıtlarına bakar) türlü dalaverelele eline geçirdiğin onca toprağı ne yapacaktın? Başkalarının eke-

cek bir karış yer bulamadıklarını gözlemlerini görüyordun. Yazık değil miydi topraksız çiftçiye?

TOPRAK AĞASI — Neden yazık olsun efendim, neden olsun? Onlara iş verdim.

II. POLİTİKACI — Evet, boğaz tokluğuna...

TOPRAK AĞASI — Şu dünya yüzünde üç beş dönümlük toprağımız olduysa suç mu? Dünyada mekân, ahrette iman, demişler. Ahrette ne olacağımız bilinmez, hiç değilse yarın ıy-
yalım şu söze dedik.

BAŞKAN — Senin o mekân dediğin yerde dört beş ordu konaklar, Cingene ırkının tümü gellip çadır kurar, yeryüzündeki bütün futbolcular rahat rahat tepişirler de yine geride bir yığın miting alanı kalır.

TOPRAK AĞASI — Eey Hâkim bey, mekân dediğin de biraz geniş olmalı.

Söyle gerine gerine yatıp ayaklarını uzattığında tabanın kapıdan, pencereden dışarı çıkmasın... Ne senin, ne de yedi süllâlenin.

BIÇKIN — Bimekânları Tanrı kayıra.

II. POLİTİKACI — Toprak reformu dedik, dinletemedik.

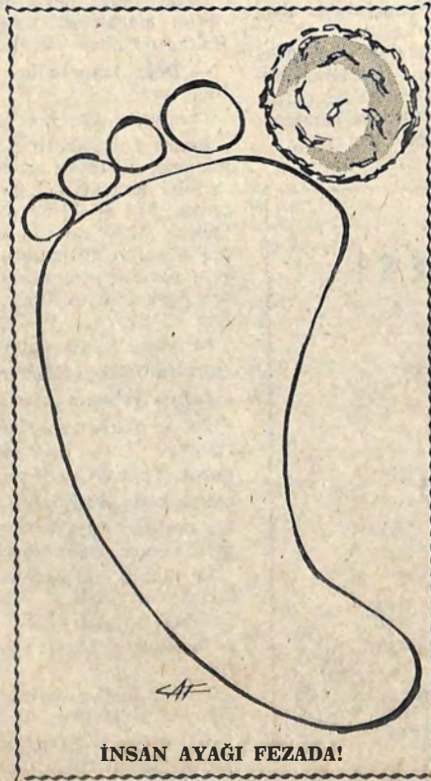
TOPRAK AĞASI — Aman bey, anma o uğursuz sözü... (Geğirir. Kulağını çekip parmağıyla kürsünün tahtasını tıklattır) Şeytan kulağına kurşun.

ŞEYTAN — Garip başım... Burada da rahat yok.

TOPRAK AĞASI — Hâkim bey, evet, başkaları ölüp de kendilerine gömülecek yer bulamazken, benim dünya kadar arazim vardı. Ama bu bir suç değil. Suçsa bile benim suçum değil... Rivayet ederler ki, dedem çok arsızmış çocukluğunda. Dişe dokunur ne bulsa hemen kapar gövdeye indirirmiş. Öyle ki, kardeşleri birer iğne ipliğe, o ise şarap fıçısına dönmüş. Kardeşlerinin yerine de yiyormuş çitinki. Bir gün dedemin babası beddua etmiş oğluna, gözünü toprak doyursun diyerekten. Tanrı, babaların bedduasını kabul eder derler.

BAŞKAN — Konudan ayrılmayalım.

TOPRAK AĞASI — Tam içindeyiz Hâkim bey. Diyeceğim, bu beddua tutmuş zahir. Dedem büyümüş, delikanlı olmuş. Bir kaç dönümlük bir tarla sahibi olmuş. Gel zaman git zaman, görmüş ki bitişikteki tarla daha iyi ürün veriyor, sahibiyle oturmuş pazarlığa. Çenebarmış da. Vur kır, sudan ucuza almış tarlayı. Ben başkalarının yalancısıyım ya, derler ki bu pazarlık sırasında dedemin elinde iyi bir koz varmış. Ya altı ya da yedi mermi alıyormuş. Dedem bununla kalmamış. O tarladan sonra onun yanındakini, sonra onun yanındakini hep

İNSAN AYAGI FEZADA!

çaklarımın var gücüyle çevirdim pedalları. E-
ve gelince de başka bir renge boyadım. Be-
nim de bir bisikletim vardı artık.

BAŞKAN — Evdekiler, anan, baban bir şey de-
mediler mi?

HİRSİZ — Bisikleti yolda bulduğumu söyledim
onlara... Ama sevincim pek uzun sürmedi.
Babam bisikleti bir kaza yaparsın diye elim-
den alıp bir hurdacıya okuttu. Parasıyla da
bir güzel kafayı çekti.

BAŞKAN — Sonra?

HİRSİZ — Bu bisiklet yüzünden bu işin tadına
geçtim. Baktım ki bir şey olmuyor, motosik-
let filân derken otomobil hırsızlığına kadar
vardırdım işi. Sonra bu işin heveslileri ço-
ğaldı. Ben de başka alanlara kaydım. Hu-
yum bu... Nerede güzel bir şey görsem dura-
mam.

BAŞKAN — Kapalı evlerdeki güzel şeyleri nasıl
görürsün?

HİRSİZ — Ben o evlere gezmek için girerdim.
Eh, her evde de aksi gibi güzel bir şeyler bu-
lunuyordu.

BAŞKAN — Çaldığın bu güzel şeyleri ne yapar-
dın?

HİRSİZ — Parasıyla daha güzel şeyler alabilece-
ğimi düşünerek satardım.

BAŞKAN — (Yorgun bir sesle) Sen de otur. (Ba-
şını ellerinin arasına alıp bir kaç saniye du-
rur)

I. YARGIÇ MELEK — Yoruldunuz mu?

BAŞKAN — Elimde yüz oniki sayfalık bir liste
var daha.

II. YARGIÇ MELEK — Biraz ara versek...

BAŞKAN — Olmaz, Bitirmeliyiz. Günahı az olan-
lardan birini alalım bari.

I. YARGIÇ MELEK — Bende listede öyle biri
var.

BAŞKAN — Kimmiş?

I. YARGIÇ MELEK — Adı okunmuyor. Namuslu
bir vatandaşmış.

BAŞKAN — Çağırın.

MÜBAŞİR MELEK — Namuslu bir vatandaş!
(Uzun bir zaman geçer. Camlı kapıda bir göl-
ge görünür. Kapıyı tıklatır)

BAŞKAN — Gir.

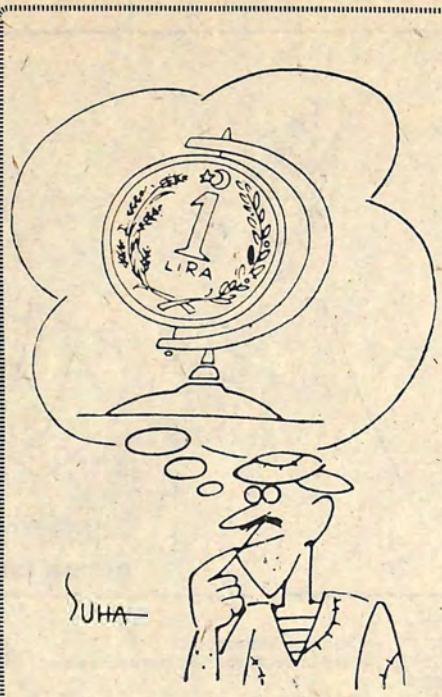
(Namuslu Vatandaş girer. Üzerinde eskice,
ama temiz bir elbise vardır. Kolalı gömleği-
nin yakası kırışmıştır. Kıravatı çıkartıp tak-
maktan yıpranmıştır. Yüzünde yorgun bir an-
latım vardır. Ürkek bakışlarla içerdeki kala-
balığa bakar)

NAMUSLU VATANDAŞ — (Başkana) Buyurun
efendim. Beni istemişsiniz.

BAŞKAN — (Yaklaşması için eliyle işaret ede-
rek) Çok az günah işlemişsin. Bütün bu in-
sanlar seni örnek almalıydı kendilerine.
Her halde hayatından da çok memnundun...

NAMUSLU VATANDAŞ — Ne gezer sayın Yargı-
cım. Hayatından tam anlamıyla memnun ol-
mak, bu ülkede delillerle sarhoşlara vergidir.
BAŞKAN — Sebep?

NAMUSLU VATANDAŞ — Arar mısınız? Zaten
mevcut bütün sebepler mutlu olmamak için-
dir. Mutlu olmak için hiçbir sebep yoktur ki.
En neşeli günümüzde bile, muhakkak bir şey
çıkarsa, neşenizi kaçırmakla kalmayıp bu neşe-
yi fitil fitil burnunuzdan getirir. Her şeyden
önce, halkın büyük bir çoğunluğu, kendisinin
ve çocuklarının karınlarını doyurmak
için öylesine derin bir çabaya dalmıştır ki,
başka şeyleri görmez gözü. Görse de düşün-
meyecek kadar yorgundur. Zaten mutluluk,
karın doyurmaktan çok sonra gelen bir sorun
olduğu için olmaması pek bir şeyi değiştir-
mez... Dert bir değildir ki! Hastalığı var, sağ-
lığı var. Kışın yakacak derdi, dört mevsim
mesken derdi var... Pantolonunuzun kıçı yı-
rılır, kumaş o kadar pahalıdır ki, yama için
bir parça alamazsınız. Yeni elbise yaptırmak
ise, Kaf dağının ardındaki bir düştür... He-
sapsız herhangi bir masraf ailece büyük fe-
laket olur. Bardaklar kırılmasın diye suyu
maşrapadan içersiniz. Suyu bulabilmek de
büyük şanstır ya... Yol parası masrafından
kurtulmak için işinize yürüyerek gidersiniz.
Pabuç masrafı sizi öyle bir pişman eder ki,
bir daha böyle bir şeyi aklınızdan bile geçi-
remezsiniz. Yollar da yürünecek gibi değildir
ki! Ya bir arabamın altında kahırsınız, ya da
bir yeraltı geçidinde kaybolursunuz. Kışın
işler daha da kötüdür. Hele kenar mahalle-
lerde... Sokaklar ya hiç aydınlatılmamıştır,
ya da çok az aydınlatılmıştır. Çamur diz ka-
pağınıza kadar yivsi yivsi bulur. Yol orta-
sında meydana gelmiş tabii göllerin içinden
sivri taşlara takılıp düşmeniz için çok

DÜNYALIK!

dikkatli ve becerikli olmanız gerekir. İnsan,
günde belki yüz kez, ya belediye diye bir kav-
ramın bulunmadığına, ya da belediyecilerin
belediye işleriyle ilgili olmadıklarına hükme-
der... Çocuklarınız için bir oyun yeri yoktur.
Bu yüzden ufaklar çamurlu sokaklarda oy-
narlar. Büyüklere, biraz daha kabacaları ise
lângirt salonlarında ömür tüketir.

I. POLİTİKACI — Yahu kardeşim, sen de öyle
bir anlatıyorsun ki... O kadar da değil canım
artık.

NAMUSLU VATANDAŞ — Belki ben anlatırken

Emeklilere zam yürürlüğe girdi.

— Gazeteler —

öfkemden bazı abartmalar yapıyorum elimde
olmadan. Ama ateş olmadan duman çıkar
mı?

BAŞKAN — Yok canım... Doğru olamaz. Böyle
bir ülkede yaşanmaz ki!

NAMUSLU VATANDAŞ — Eh, biz de yaşamıyo-
ruz sayılır. Dedim ya, dert bir değil. Anlat-
makla tükenmez.

BAŞKAN — Anlatma öyleyse. Hadi oturuver bir
yere.

(Başkan bükünlükle yüzünü buruşturur. Haf-
talarca uyumamış gibidir. Önündeki listeden
yeni bir isim ararken Haberci Melek girer,
Başkan Meleği selâmlar)

HABERCİ MELEK — Yüce buyruğu getirdim.

(Yürür. Kürsüye çıkar. Elindeki sarılı parşö-
meni uzatır)

BAŞKAN — Teşekkür ederim. Sen gidebilirsin.

(Parşömeni saygıyla açar, okur. Yüzünde bir
sevinç ışıltısı gezinir)

BAŞKAN — Başka kimseyi çağırmaya lüzum yok.

YOBAZ — Neden? Cehennemini ısıtmak için bu
kadarı yeter miymiş?

I. YARGIÇ MELEK — Ne oldu?

BAŞKAN — Karar verilmiş.

II. YARGIÇ MELEK — Nasıl olur? Dinlemediği-
miz o kadar insan var.

BAŞKAN — Öyle bir ceza ki, her zamanki gibi
yine hiçbir adaletsizlik yok. Gerçi bunu ben
takdir edemem ya... (Tüğüyle kürsüye vurur)
Karar!

(Herkes ayağa kalkar. Merakla dinler)

BAŞKAN — Hepiniz yeniden dünyaya döneceksi-
niz.

(Kalabalıkta şaşkınlık sesleri duyulur. Şeytan
sessiz, memnun, bir köşede durmaktadır)

BAŞKAN MELEK — Yeryüzünde yalnız sizin ül-
keniz bulunacak. (Namuslu Vatandaşa) Sen
eskisi gibi çalışıp kötülere iyi bir örnek ola-
caksın. Şimdiye kadar bunlara fırsat vermiş
olman bile büyük bir suçtur. Bir daha olma-
malı. (Politikacılara) Sizler de üç ayda bir
seçime gideceksiniz. Ayrıca seçim nutukları
da yok artık. (Tüccara) Tamahkâr olma.
(Kaatile) İlk fırsatta nasırını tedavi ettir. Bu
kadar da çabuk alevlenme. (Kumarbaza) Ha-
yatı bir kumar olarak görme. İşlerini şansa
bırakma.

KUMARBAZ — Hile mi yapayım?

BAŞKAN MELEK — Sizlere ayrı ayrı öğüt ver-
mem hem yersiz, hem de imkânsız. Zaten
hepiniz yaş bakımından olgunlaşmış kişiler-
siniz. İyiyi kötüyü kendi gözlemlerinizle görün.
İyi olun. Doğru yoldan ayrılmamaya çalışın.

DOKTOR — Artık Amerika olmadığına göre ben
nereye gideceğim?

BAŞKAN MELEK — Sosyalizasyon bölgesine.

FAHİŞE — Acaba Marika'nın evi de kapatıldı
mı?

BAŞKAN MELEK — Benim söyleyeceklerim bu
kadar. Sağlıcakla kalın.

(Başkan Melek, öteki melekler ve zebaniler
ağır ağır kapıdan çıkarlar. İçeridekiler hiç
kıpırdamadan otururlar. Başlangıçtakine ben-
zer bir boru sesi duyulur. Bakışlar, yüz an-
lamları değişir. Birbirlerine bakıp gülümser-
ler. Sonra coşkun sevinç sesleri duyulur. Her-
kes başkasını dinlemeden konuşmaktadır. An-
cak bir kaçının dedikleri anlaşılır)

BIÇKIN — Ohh, dünya varmış be.

KUMARBAZ — Yaşıyoruz.

KARABORSACI — (Saatine bakarak) Dört otuza
yetişmeli.

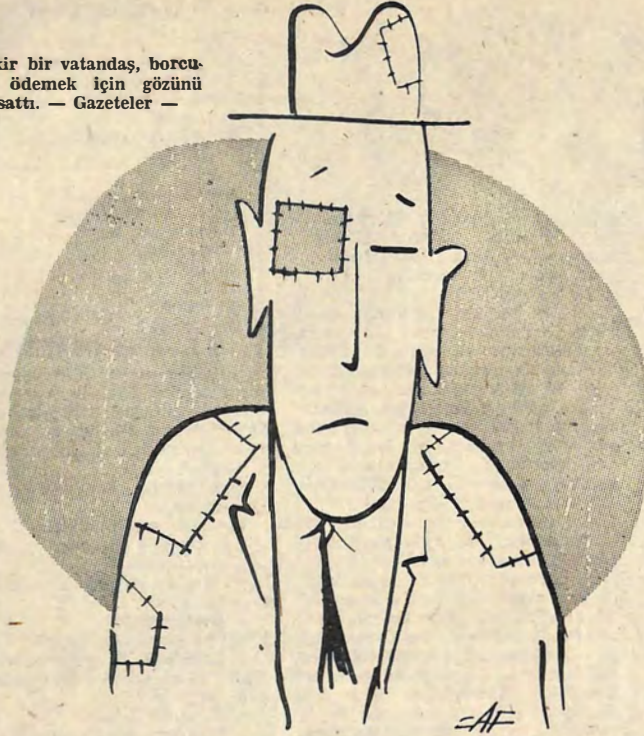
(Herkes itişerek camlı kapıdan dışarı çıkmak-
tadır. Şeytan uzun uzun bakar arkalarından.
Başını iki yana sallar)

ŞEYTAN — (Öfkeli) Hadi gidin. Gidin de birbi-
rinizi yemeye kaldığınız yerden başlayın yine.
(Sinirli bir kahkaha ile güler) Hadi canım.
Ben de iyice çocuklaştım. Bana mı kaldı?...
(Güler) Dünya yeniden dönmeye başladı. Ne
zaman duracağı da belli değil artık.
(Çevresine durgun bakışlarla bakar. Ağır a-
ğır gider, bomboş siralardan birine çıkar.
Başını ellerinin arasına alınıp öylece oturur-
ken salon kararmaya başlar)

Sulhi DÖLEK

PERDE

Fakir bir vatandaş, borcunu ödemek için gözünü sattı. — Gazeteler —

Yazısız

Düzce'de bir fırıncı ek-meklerin içine altın koyuyor. — Gazeteler —

KUMBARA!

EDEBİYATIN en sevmediğim çeşiti «şiiirli nesir» ya-hut «nesir tarzında şiir» denilen karışık biçimlerdir. (Zaten hiçbir alanda ne idiği belirsizlikten hoşlanmam

Devekusu kadar münasebetsiz yaratık var mıdır? Deve mi, kuş mu olacağına karar veremediği için ikisinin de karikatürü durumunda kalmış sersem, şaşkın, enayi bir hayvan kokteylidir.

Hemcinslerimiz de iki zıt özelliğe birden bürünmeye heveslendiler mi aynı duruma düşüverirler. İnsan dediğiniz ya kadın olmalı, ya erkek, ya sivil olmalı, ya asker, ya sağcı olmalı, ya solu...

İşte o hem şiir, hem nesir özentisi edebiyat türü de her çevrede modası geçe geçe hiçbir yerde tutunamaz oldu, sonunda reklam yazarlarının kalemlerine takılıp kaldı.

Geçen gün tenzilatlı mobilya satışlarıyla ilgili bir gazete reklamında, koskoca bir koltuk resminin yanısıra şu satırları okudum:

«İlk bir suya gömülür gibi kendinizi içine bırakacağınız bu yumuşaklık harikası sizi şefkatle sarıldığı zaman her zerrenizin

YELPAZE

REFİK ERDURAN

OTURMA SANATI ÜSTÜNE

mutluluktan gülümsediğini hissedeceksiniz. Anlayacaksınız ki zevk sahibi bir insan için oturmak fiili bile basit bir hareket değil, başlıbaşına bir sanattır.»

Bunu okuyunca taht yavrusu koltuk resmine bakakalmışım.

Oturma sanatı üstüne derin düşüncelere dalmışken birden o alanda milletçe ne kadar ileri olduğumuzu hatırladım.

Elimde gerekli istatistikler yok ama, o fiilin kendine ve lâfına bizim kadar meraklı başka bir topluluk bulunduğunu sanmıyorum.

Duymuşluğum olan bütün dillerde bir insanın ikametgâhı «Adresiniz nedir? Nerede bulunuyorsunuz? Nerede yaşıyorsunuz?» gibi sözlerle sorulur. Bizde ise o

sorunun en çok kullanılan biçimi şudur:

— Nerede oturuyorsunuz?

Bir yazar dostum da altı yedi yıl önce yayınlanmış olan ve çok sevdiğim bir fıkrasında aynı merakımıza takılarak hanımlarımız arasında şöyle telefon konuşmalarının yaygınlığını belirtmişti:

— Bugün bütün gün oturdum. Şimdi de yukarıki sinamekiler geldi.

— Ne yapıyorsunuz?

— Hiç... Oturuyoruz.

— İyi... Ayol çok özledim valahi. Yarın akşam bize oturmaya gelsenize...

Gerçekten böyledir; Türkiye'de hem çok oturulur, hem de bol bol sözü edilir bu fiilin. Usta terzi elbise oturtur, kabadayı yumruk oturtur, nüktedan kişi lâf o-

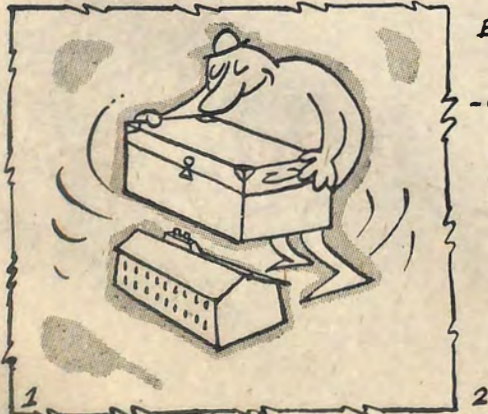
turtur. Oturma diye bir yemeğimiz bile vardır.

Oysa oturmak nihayet insanın neticesine bağlı bir iş olup pek verimli bir fiil sayılmaz. Hatta yine son yıllarda pek dilimize sardığımız bir başka lâfın, «kalkınma» fiilinin tam tersi olduğu iddia edilebilir. Zira oturmanın fiziki tersi olan kalkma ile kalkınma pek yakından ilgilidir.

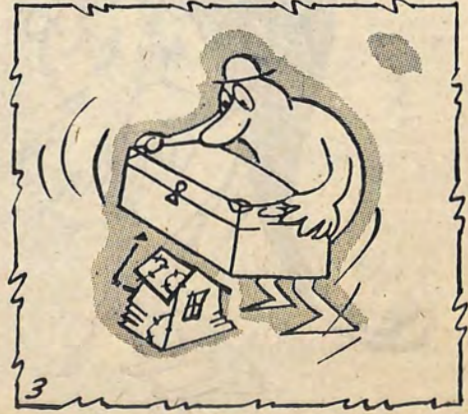
Kişiliklerini ancak bir koltuk, bir masa, bir telefon gibi nesnelerle değerlendirebilen, o yüzden aklına esti mi «Eee!» diyerek bulunduğu yerden kalkıp gidemeyen, kalkıp giderse bir hiç olacağından korkan kişiler ne toplulukları yönetebilir, ne de kalkınma malikâne gerçekleştirebilir.

Eski Cumhurbaşkanı Johnson'a hepimiz —çok da haklı olarak— çattık. Şu dedik, bu dedik. A ma adam hiç değilse toplumun önemli noktalarından ters tepkilerle karşılaşınca koltuğuna yapışmama akıllılığını gösterdi, kendini büsbütün güç durumlarına düşmekten kurtardı. Darısı kadın ya da erkek, sağcı ya da solcu, asker ya da sivil bütün mevki sahiplerinin başına!

Refik ERDURAN

Emekli Sandığı
güç
durumda
-GAZETELER-

Garibanlar

MUZAFFER İZGÜ

KONAĞIN kabul salonunda tam otuziki kişiydiler. Biraz sonra aralarına gözlüklü, zayıf, sarı benizli biri daha katılınca otuzüç kişi oldular. Ama bu sonradan gelen sarı benizlinin yüzünden umutsuzluk akyordu. Onun için diğer otuziki kişinin konuştuklarına katılmaksızın, hemen bir köşeye çekildi ve konuşulanları dinlemeye başladı.

Fırça bıyıklının biri:

— Vallahi bana kalırsa arkadaş, hepimize birer kat elbise yapılıracaklar, diyordu. Neden dersiniz, bu memleketi bizim gibisi girila... Yani ya, ben bir pantolona da razıyım ha! Ayrıptır söylemesi, iç donum gözüktüyor...

— Sen ne diyorsun arkadaş! dedi, kafası durmadan titreyen biri, bir takım elbise için ne bunca milleti buraya çağırırlar, ne de memleket-te bunun bu kadar gürültüsünü koparırlar... Benim tahminime göre bu iş çok geniş tutulmuş olmalı. Hiç keş efendim, hepimize birer apartman dairesi verecekler. Sonra efendim, bu daireleri dayayıp döşeyecekler... Halılar, kilimler, mutfak takımları... Arkadaş, ben kaç sene askerlik yaptım biliyor musun, tam yedi sene. Kimin için yaptım bu savaşı, bu memleket için... Ben kimim, bu memleketin evladı. Öyleyse yapacaklardır kardeşim...

— Öyle babalık, dedi bir başkası. Biz de insanız, bizim de kalbimiz var. Amma, ben ne isterim biliyor musunuz arkadaşlar, hepimizi tıkmahlar Hilton'a, koymahlar öntümüze rakıyı, için için içtiğiniz kadar demeliler. İğmelyiz ki bu zamlı rakıdan, olmalıyız zom!.. Sonra dağıt-mahlar bizi odalarımıza, sonra hepimizin yanına birer keklik, eğlenin ulan demeliler. Ha, ne diyorsunuz, belki de böyle yapacaklardır?

— Yok arkadaş, dedi sakalı uzamış biri, resmi işin içine o senin dediğin gayrresmi iş sığmaz. Mademki resmi olarak ilan yapıldı, yapacakları şey de resmi olur. Ben diyorum ki her birimize evlerimizdeki efradımızı göre birer ton kömür, birer ton da odun dağıtacaklar. Temsil, sen evde iki kişi misin,

al sana iki ton odun iki ton da kömür diyecekler.

— Bırak yahu odunu kömürü, diye midesini tutan biri bağırdı. Ne yapacaksın odunu kömürü, nerdeyse yazın eli kulağında. Ben öyle diyorum ki, bizim hepimizi esaslı bir muayeneye tâbi tutacaklar, içimizde illetli olanları en iyi hastanelerde tedavi ettirecekler.

— Ben turp gibiyim, dedi biri.

— Ol arkadaş, turp gibi ol, ama burada hiyar gibi olanlar da var.

— Destur de arkadaş, destur del... Şu mutlu günde birbirimize girmeyelim... Haa ne diyordum, benim iştitiğime göre bekâr olanlarımızı temiz süt emmiş kızlarla başgöz edeceklermiş. Evli olanlarımıza da onar bin lira evlilik ikramiyesi vereceklermiş. Ben bekârım arkadaş, Allah şükür bugüne dek iki yakamızı bir araya getiremediğimiz için evlenemedik de... Ama kabahat benim değil ha! Söyle yolda görüyoruz, takir ediyoruz, işte bu çirkin, hele şuna bi aşık atalım diyoruz, trap, hemen karşımıza bir on binlik çıkıyor, «yatak takımı isterim, koltuk takımı isterim, mutfak takımı isterim, salon takımı isterim, çamaşır makinesi isterim, buzdolabı isterim.» Ben de o zaman, «Lan Allah-sız, kadillak da istemez misin?» diyor, kırıyorum kirşisi...

— Ha bak, bu olur işte, dedi si-gara saran biri. İster misin her birimize birer çamaşır makinesi, birer düdüklü tencere, ikişer de ikramiye kuponu' versinler? Vallaha arkadaş, devletin işine akıl sır ermez, verir de verir ha! Maksat vatandaşın kal-kınması değil mi?

— Olmaz, dedi biri, ben diyorum ki, birer çuval un, birer çuval bul-gur, birer çuval makarna, birer te-neke de yağ verecekler.

Saçı sakalı birbirine karışmış, der-viş kılıklının biri:

— İyi ya arkadaşlar, neden diğer vatandaşlara değil de yalnız bize? diye sordu. Ha söylesenize, niye yalnız bize? Bu memleketi daha bizim gibi milyonlarcası var.

— Dede, dedi gençten biri, mak-sat hoş görünmekte... Demek biz hükümetin gözüne hoş gözükmüşüz

ki, yalnız bize veriyor. Vermiyor iş-te Cebbar'lara, Ali'lere, Veli'lere... Birilerinden birinin nur yüzü de-desi bizden olsa gerek.

Yeşil gözlü biri:

— Ulan be, dedi, bi kızdım ki E-cevit'e, yani ya insan vatandaşına bu kadar düşman olur hani. Hükü-met, az da olsa bize elini uzatmış, bize bu iyilik yapılsa memleket toptan batır gidermiş, yok efendim bize bu iyilik yapılsa o zaman yer yerinden oynarmış... Arkadaşlar, ben diyorum ki, aramızda para top-layalım, şu Ecevit'e haddini bildiren bir telgraf çekelim diyorum...

— Çekelim arkadaş, dedi biri, çe-kelem amma, şu anda hangimizin cebinde beş kuruş para var ki? He-le bi öğrenelim bize ne yapacaklar, bize ne verecekler, ondan sonra iki tel çekelim, biri Ecevit'e yuu teli, ötekisi de hükümete sağol varol te-li...

Sağolsunlar arkadaş, bin kez sağolsunlar... Bugün bizeyse, yarın Ahmet'lere, Mehmet'lere. Hem ben ne diyorum biliyor musunuz, bu iş gelişigizel yapılmamıştır diyorum, Ne yap-sın hükümet, bu memleketi otuzdört milyon insan var, hi deyin-ce hepsine birden yardım yapıla-maz ki. Yazmışlardır ne kadar isim varsa küçük küçük kâğıtlara, sonra atmışlardır bu isimleri bir torba-ya. Efendime deyim, sonradan çekmişlerdir torbadan, çıka çıka bizim isimimiz çıkmıştır... Şans bu ya, bi-zim isimimiz çıkmaz da Ahmet çıkar-dı, Mehmet çıkardı. Pekiyi biz o za-man Ahmet'leri Mehmet'leri kıska-nacak mıydık? Tövbeler olsun. Bu iş şansla, bu yıl bizeyse, gelecek yıl onlara, öbür yıl daha ötekilere... Maksat vatan kurtulsun, değil mi ya arkadaşlar?...

— Arkadaşlar, dedi biri, her biri-mize birer montafon inek verecek-lermiş...

— Haydi ulan inek, diye çıkıştı bi-ri. İneklikle olmaz bu işler. Ne ya-pacağız biz ineg, otlağımız yok ota-talım, ahırımız yok sabahlatalım... Olsa olsa bize birer iş bulacaklar-dır. Ama, şöyle yevmiyesi dolgun bir iş... Değil mi ya, iş bulmahlar ki ça-lışmalıyız, para kazanmalıyız...

O sırada bu otuzüç kişi arasında

Ursula şiiri

Ursula,
Ne yön bıraktın bende,
Ne de pusula...
Bana da versene
İyi yerinden
Bir kilo pirzola!

B. B. ve C. C.

Bikinili B.B. yi
Gazeteden kestim,
Duvara C.C. nin
Yanına astım.

Bi. Bi.

C. C.

Cici bici

Muhallebici.

Mukadder ÖZAKMAN

bir kaynaşmadır oldu. İçeriye vali muavinini girmişti. Vali muavinini gi-rince, tümü birbirlerinin gözlerinin içine bakmaya başladılar. Herkes birbirine:

«Sen konuş yahu, sen söyle ya-hu!» diyordu.

Sonunda yetmişlik biri:

— Biz geldik muavin bey, dedi.

— Siz kimsiniz?

— Efendim biz mi biz şeyiz, şey...

Efendim...

— Evet, nesiniz?

İhtiyar yutkunduz, kızardı;

— Efendim siz çağırmadınız mı bizi? Hani bizim hakkımızda ka-nun... diye kekeledi.

— Ne kanunu baba?

— Efendim şey, (Nizamı Koruma Kanunu). Bu gördüğünüz arkadaşla-rın tümünün ismi de Nizam'dır...

Sözün burasında, son gelen sarı benizli otuzüçüncü kişi, lafi keserek:

— Efendim lütfen bir yanlışlık ol-masın, benim isimim Nizamettin'dir, dedi. Bir —ettin— yüzünden, aman n'olursunuz muavin bey siz etme-yin acıyın bari bana, arkadaşların faydalanacakları şeylerden hiç ol-mazsa yarı yarıya beni de faydalan-dırın. Söz veriyorum size, yardım-dan sonra hemen kütükten ismimi ettin'ini atıp, yalnız Nizam yapaca-ğım...

Vali muavinini:

— Demek beni bunun için çağır-dınız ha? diye bağırdı.

İhtiyar:

— Evet efendim, dedi.

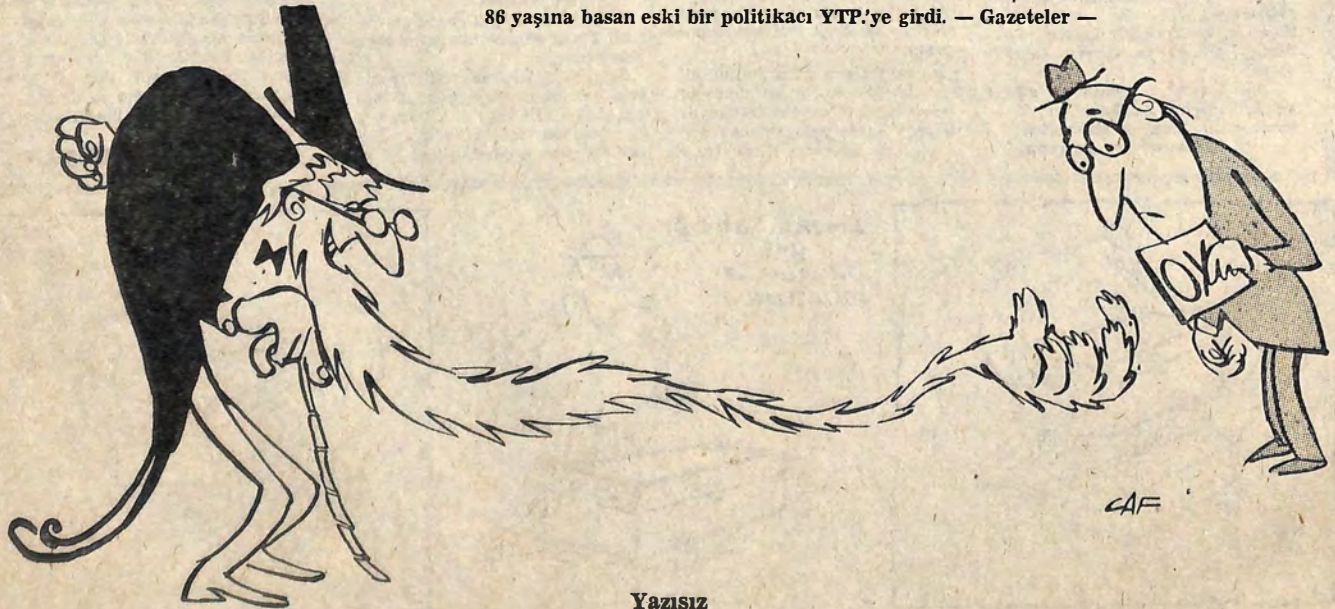
— Bana bakın, haydi bakalım he-men toz olun buradan, yoksa sizi polisle attırım dışarıya!

— Ama efendim bizi Koruma, Ni-zamları Koruma...

İhtiyarın lafi ağzında kaldı. Mu-avin bey bir bağırsı bağırdı ki, otuz üçü de soluğu dışarda aldılar...

Muzaffer İZGÜ

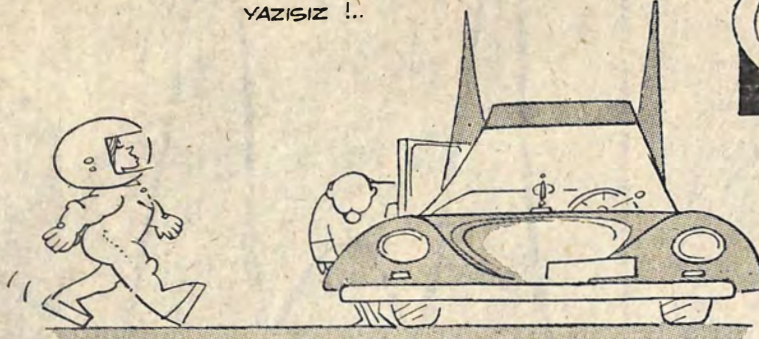
86 yaşına basan eski bir politikacı YTP'ye girdi. — Gazeteler —

Yazısız

- Uzay elbisesinin değeri 2,5 milyon lira -

YAZISIZ !..

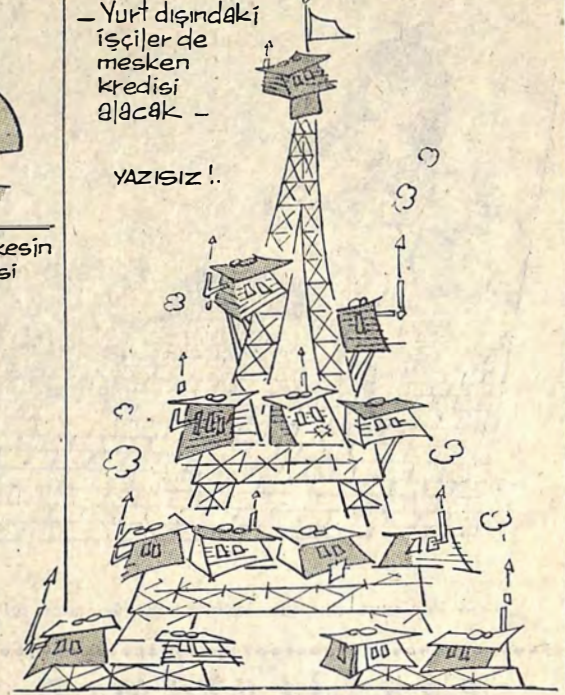

ayna

Semih Balcıoğlu

- Yurt dışındaki işçiler de mesken kredisi alacak -

YAZISIZ !..

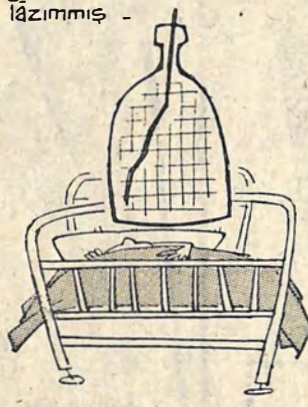

- İşçiler bazı hallerde 35 yaşında emekli olacak -

YAZISIZ !..

- Sağlıklı olmak isteyen herkesin günde bir şişe votka içmesi lazımmış -

YAZISIZ

YEDİ

PAZARTESİ

İçilecek hali mi var?

Genç bir iş adamımız gece dememiş, gündüz dememiş, çalışmış çabalamış, bildiğimiz tütünden kolonya yapmış.

Başarisından ötürü kendisini kutlarız. Ne var ki, bu işte biraz geç kaldığını da hatırlatmadan geçemiyceğiz. Onun laboratuvar başında aradığı formülü, millet oturduğu yerde buldu. Buluşun tarihi ise, Tekel maddelerine yapılan zamlarla başladı.

O gün, bugün sigara denen mübareği bir kişi içiyor, bin kişi kokusundan geçiniyor!

SALI

Akl testi

Üç kiloluk bir çekici başkomiserin alınca yapışturan genç, kendisini yakalayanlara, «Ben deli değilim» demiş.

Buna benzer bir olay da geçenlerde meydana gelmişti. Annesinin, «Sen delisin» deyişine kızan bir genç, kadıncağının hayatına son vermişti.

Her konuda olduğu gibi «Akıl» konusunda da bir anlaşmazlıktır gidiyor.

Yasaları uluorta çiğneyen, akıllı geçiniyor. Bir hiç uğruna başkasının canına kıyan, akıllı geçiniyor. Kişisel çıkarlarını korumak için yığınla insanın hakkına göz diken, akıllı geçiniyor.

Öyle bir keşmekeş ki, akıllıyı deliden ayırmakta insan bayağı güçlük çekiyor. Düşünüyoruz da,

kişinin akıllılığını ispat etmesi için galiba, ille de bir delilik yapması gerekiyor!

ÇARŞAMBA

Karışıklık var ya...

Yeni kurulan yüz kişilik polis komando birliği Balıkhane, Hal'i, Mısırcarşısı ile Bitpazarı'nı basmış.

Yoo, «Oh oh, piyasayı denetliyorlar» diye sevinmeyin hemen. Yaptıkları fiyat kontrolü değil, silah kontrolü... Adamcağızlar saatlerce aramışlar, taramışlar, imsele bir çakı bile bulamamışlar.

Ne terstir şu esnafımız götürüyorsunuz ya... Etiketlerle uğraşmayı akıl eder de, silah taşımaya bir türlü akıl etmez. Sonra başımız sıkıştıkça yükleniriz Belediye... Esnafın silah kullanmayı akıl etmez, kabadayı değerinden yüksek fiyatla mal satmayı denemezse, o garip ne yapmış?

PERŞEMBE

Orantı

Paşabahçe İspirto Fabrikasının Müdürü, neşeli bir açıklama yapmış:

«Sihhatli olmak isteyen herkesin günde bir şişe votka içmesi lazımdır.»

Bu açıklamadan da anlaşılacağı gibi vücut sağlığını korumakla, günlük ekmek parasını bulmak arasında bozulması tehlikeli bir denge var.

Ölmek istiyorsan rızıkını temin edeceksin, yaşamak istiyorsan içki masasında meteliği tüketeceksin. Eee, bir kere de o merete başladın mı nasıl olsa fakirhane saray görülür, dertler zevk olur; insan aradığını bulamasa da kafa bulur!

Sonunda ayrılmak olmasa gerekten iyi.

CUMA

Ey demokrasi...

Cunta hükümeti, Yunan Başbakanına suikast düzenlemekten idama mahkûm ettiği Panagulis'in el altından bütün dünyaya dağıttığı çağırının Yunanistan'da yayınlanmasını yasak etmiş.

Gereğesi de şu: Demokrasiyi korumak için...

Pakistan'da, yurt dışına çıkacak haber ve filmlere sansür konmuş.

Gereğesi aynı: Demokrasiyi korumak için...

Türkiye'de, kanlı pazar olaylarını yansıtan filmin televizyonda gösterilmesine yasak konmuş.

Gereğesi yine aynı: Demokrasiyi korumak için...

Ey demokrasi, senin uğruna ne sansürlere konuyor! Hayatta olup olmadığını da pek merak ediyoruz ya, «Merak» a da sansür konur korkusuyla, yalnız merak etmekle yetiniyoruz.

CUMARTESİ

Takım kuramayız

Dinlerarası yakınlaşmayı ve kültürel temaslarda bulunmayı sağlamak amacı ile, imamlarla papazların futbol maçı yapmalarını isteniyormuş.

Gerçekleşmeyeceğini bildiği halde böyle bir teklifte bulunmasını, sadece Vatikan'ın iyi niyetine verilir.

Gerçekleşmez! Çünkü günah belliklerinden kanun zoruyla da olsa imamlarımızı topa vurduramaz, bilir, Haydi vurdurduk diyelim, imkânı yok don paça bırakıp futbolcu kılığında sokamayız, iktil. Haydi soktuk di-

GÜN

yelim, değil onbir imamı, onbin imamı bir araya getirsek sol bek bulamayız, sol haf bulamayız, sol aç bulamayız. Anlayacağınız futbol urallarına uygun bir takım kuramayız!

PAZAR

Darısı başımıza

Polisçe yapılan istatistiğe göre Bitlis, Türkiye'nin en az suç işleyen ili ilan edilmiş.

Hani insanın bu girişi olurken, «Oh oh, hiç olmazsa yüzümüzü ağartacak bir ilimiz var» diye içinden sevinmek, Bitlis hakkında medhiyeler döktürmek geliyor. Buyrun, polisçe yayınlanan listeyi birlikte inceleyelim, sonra üzülmek mi, yoksa sevinmek mi gerektiğine yine birlikte karar verelim.

154 kalem suçun 19'u trafik, 15'i kaçakçılık, 2'si beyaz zehir, 11'i kız ve kadın kaçırma, 47'si hırsızlık, 34'ü silah taşıma... İçlerinden sadece 19'unun suçu belli değil.

Haa, açıklamanın altına bir de not kondurmuşlar: «Bitlis dahilinde hiç cinayet olmamıştır!»

İşte burasını pek anlayamadık. Silah var, cinayet yok. Ya bu adamlar silahı süs olsun diye yanlarında taşıyor, ya da elinden bir kaza çıkmasın diye her silah taşıyanın yakasına bir emniyet memuru yapıyor!

Bitlis'teki memurları mı İstanbul'a getirmeli, yoksa İstanbul halkını mı emniyette yaşaması için Bitlis'e göndermeli? Ne dersiniz?

— Ben sana altın gibi kalbi vardır, demedim mi?..

PARTİLERİMİZ

Kiminin bayrağında, gemsiz yürüyen kır at...
Kiminin yaşlı kartal, sağ yana açmış kanat...

Kiminin kıvr kıvr, boynuzludur ak koçu...
Kiminin okları var, ortadan soldan ucu...

Simgeler: At, koç, kartal, eksik file serçesi,
Duvarlarda afişler bir hayvanat bahçesi...

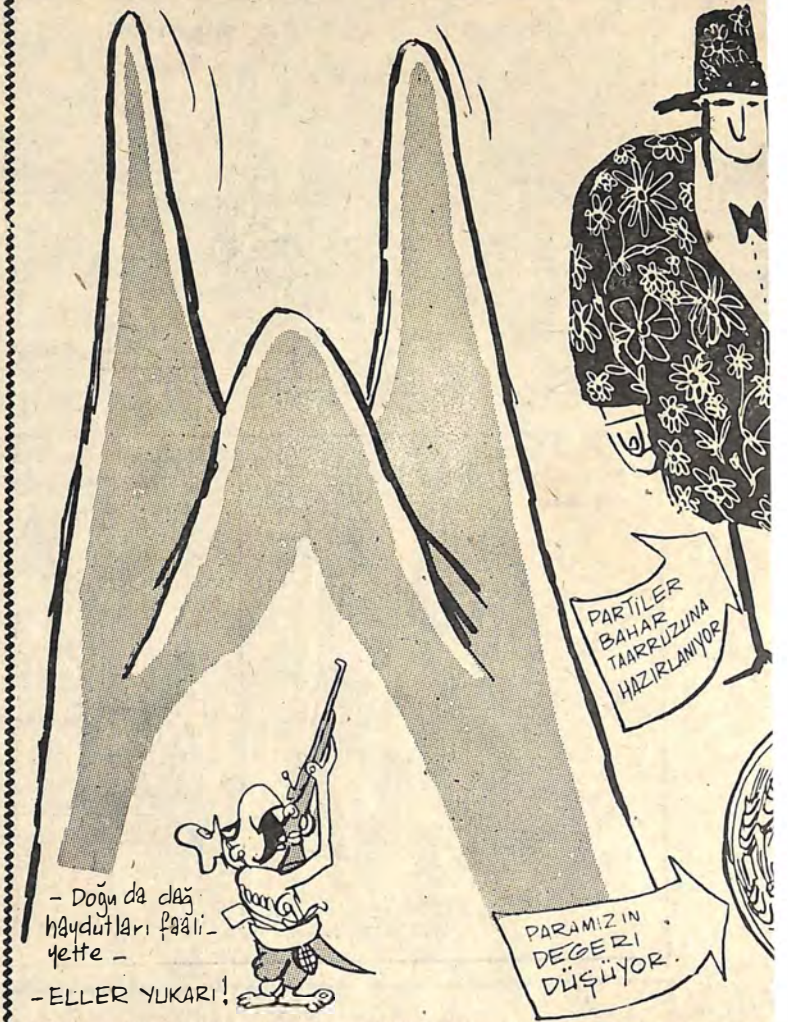
Kiminin de simgesi ortası başaklı çark...
Diğer küçük partiler arasında pek yok fark.

Kimisi nur saçıyor sanki yüz mumluk ampul,
Kalkınmak için diyor: Bu düzendir en makbul...

İkili görüşmelerde bir anlaşmaya varılamıyor. — Gazeteler —

— Bak, işte bir ikili anlaşmazlık daha!..

— Doğu da dağ
haydutları pa'ali-
yette —

— ELLER YUKARI! —

PARTİLER
BAHAR
TAARRUZUNA
HAZIRLANIYOR

PARAMIZIN
DEĞERİ
DÜŞÜYÖR.

BURAYA tahsil yapmaya gelen gençlerimizin çoğunun niçin Amerikalı kadınlarla evlenmediğini anlamak için Amerika'da yaşamışım. Bir kere herkesin zannettiği gibi Amerikalı kızların filmlerde gördüğümüz ince, uzun, cici kızlarla hiçbir ilgisi yok. Buradaki vasat Amerikalı kıza şöyle tarif edebiliriz:

Hiçbir jimnastik yapmadıkları için mi, yoksa durmadan tatlı bir şeyler

atıştırdıklarından mı, bilmiyoruz; buradaki kızların çoğu tombul. Bu tombul kızlar burada kurdukları yüzlerce «Şişko» kulüplerine üye olup dertlerini çözmeye çalışıyorlar. Ama bu dertler ortaya dökülürken durmadan da geviş getiriyorlarmış. Geçen gün kilo vermeyen üyelerin cezalandırılacağını okudum bir yerde. Sonra Amerikalı kızlar, bazıları hariç, hiç güzel değiller. Saçlar yüzleri örtecek biçimde taranmış, daha doğrusu hiç taranmadan geliştiği güzel dağıtılmış. Ancak geceleri erkek arkadaşlarıyla gezmeye gidecekleri günler kocaman bigudilerle sokaklarda dolaşıp duruyorlar. Ekserisi paçaları makasla eğri büğrü kesilmiş, dizin bir hayli üstünde kısacık pantolonlarla dolaşıyorlar. Derslere ağızlarında cikletle giren bu kızların tek marifeti, her yerde gençlerin kucağına oturup onları okşayıp öpmek galiba. Yüzlercesiyle aynı binada yaşadığımız için her gün bu manzardan başka bir şey görmek kabil değil.

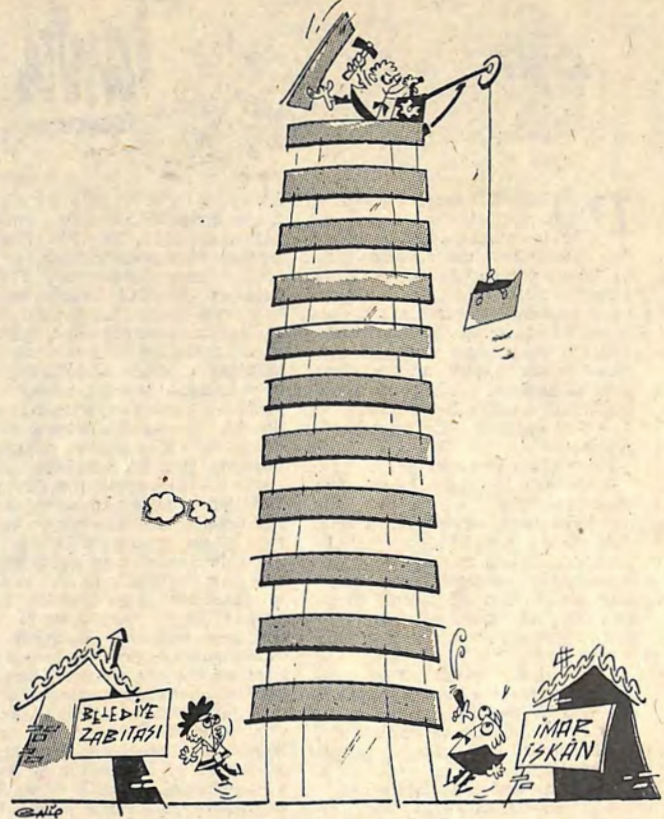
Bu kızların öpüp okşamasından bahsederken hemen şunu da ilâve edelim ki, bu işleri âdet yerini bulsun diye yapar gibi bir halleri var. Yoksa normal konuşma tonları bir asker sesini andırıyor. Daimi emir veren halleri ile karşındakini dövecek veya sövecek gibi bakıyorlar insana. Velhasıl burada biraz yaşayıp da kızların bu durumunu gören Türk gençleri için Amerikalı kıza değil evlenmek, eğlenmek bile söz konusu değil. Evlatlarını bin bir korkuyla yollayanların içleri rahat etsin: Eğer oğullarında birer «emir» olma arzusu yoksa anavata tekbaşlarına dönecekleri muhakkaktır.

Erkeklerine gelince... Kadınlardan her bakımdan daha üstün. Bir kere fiziki bakımdan üstünler. Sonra, ev-

BİRA
Biraz

Ya

Leylâ E

«Kaşla göz arasında!»

PARTİLERİMİZ

Kimisi değişecek, diyor mutlaka bu düzen;
Çalışanla bir değil avantadan geçinen...

Kimisi vatandaşın, diyor giydiği bir çul;
Oyunu kendine ver olma artık kula kul...

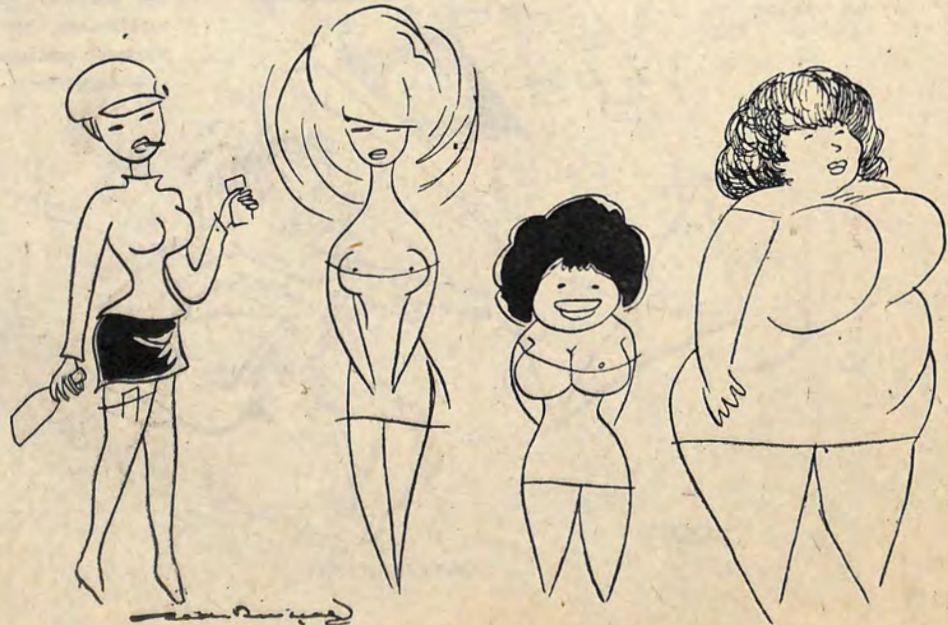
Kimisi turancılık hevesine kapılmış,
Elinde oku, yayı siyasete atılmış...

Kimisi radyolarda şiiirler de okudu...
İçlerinde eksikti çalacak tefle udu...

Velhasıl düşünüyor hepsi de vatandaş,
Mevki sahibi olup alacağı maaşı...

Samim AGAR

MÜZİKTEN İLHAMLAR :

Solmajor

Sibemol

Domünör

Dört dörtlük fal..

li çiftlerin çoğu aynı yaşta olduklarından ve zaman tahribatını kadınların üstünde çok daha şiddetli yaptığından kadınlar bu erkeklerin aneleri gibi değilse bile ablaları gibi görünüyor.

Amerikalı erkekler için «kılıbıktır» derler. Biz anlatalım, siz karar verin: Erkekler, karılarına çok bağlılar ve onları memnun etmek için her fırsatta hediye vermek zevkleri var. Ev işlerinde kadınlara yardım etmekten hoşlanıyorlar. Mutfağa girip karısını kanapede istirahat ettiren erkekler az değil. Bulaşık yıkama işi ise ekseriyetle çocuklar ve makineler tarafından yapıldığına göre; kadın, bizim kadınlara nispetle pek rahat yaşıyor. Yalnız erkeklerin büyük bir zaafı, televizyondaki maçları saatlerce göz kırpmadan takip etmek. Bu yüzden aileler arasında boşanmaya kadar giden kavgalar oluyor. Bunun dışında erkekler, karılarına çok sadıqlar. Veya öyle olduklarına inandıracak şekilde davranıyorlar.

Yukarda bahsettiklerimiz evli erkeklerdi. Bir de gençler var ki, onlar tamamen başka bir hava içerisindeler. Bir kere hepsi birer «zibidi» kılığında... Pantolon paçaları dardacak ve tam bir karışık kısa. Ayaklar, çorapsız ve ekseriyetle paçuksuz. Arabasız bir adım attıkları pek ender. Sakal yoksa çenesini saran bıyığı, o da yoksa yanaklarını örten favorisi var. Onların da çoğu yemeğe, özellikle nefis dondurmalara pek düşkün olduğundan göbek bağlamayı parmakla sayılacak kadar az. Dertleri durmadan «hır» çıkarıp rahat kaçırmak Sebebinin sorunca, «Babalarımızın nesliyle aramızdaki uçurum bizi böyle itişmeye zorluyor» diyorlar. Ancak bu kütre-yen erkek evlenince yukarda ilk anlattığımız erkek tipine benziyor. Tabii bunların istisnaları da var... A-

TUZ
iber

RAN

Tanrı Şeytana uydurmasın

VEDAT SAYGEL

DONDURUCU rüzgardan korunmak için sığındığı duvar dibinde ısınmak amacıyla hohladığı ellerini hızlı hızlı birbirine sürüttü. Sonra pat pat ayaklarını vurdu yere. Çevresindeki kalabalık da sahaya çıkacak futbolcular gibi bir takım ısınma hareketleri yapıyordu. Yanında sessiz sessiz gazetesini okumaya çalışan yaşlıca adama dirseğiyle dokunarak, gittikçe eriyip ufalan kömür yığınına işaret etti:

— Sıra bugün de bize gelmeyecek galiba.

Bir başkası cevap verdi:

— Ölümden beş kişi daha var. Ben belki alabilirim.

— Paydosa da yarım saat var ama, dedi ellerini hohlayan.

Karşıda kolları paçaları sıvalı kürekçiler küfeleri dolduruyor, taşıyıcılar sırtladıkları gibi küfeleri kantara koyuyor, orada gelişigüzel tartılan kömürler, alıcının kiraladığı arabaya konuyordu.

— Bir kişinin kömürünü on dakikada verseler, yine sana sıra gelmez.

— Bu arabadan sonra benim sıram geliyor, dedi orta boylu biri.

Ellerini hohlayan şakayla karışık bir kıskançlıkla atıldı:

— Desene seni de kaybediyoruz...

— Ahşırsınız, diye cevap verdi sırası gelen. Kasım ayından beri kimleri kaybetmedik?...

Aylardır Kömür Tevzi Müessesesinin önünde toplanan toplana akraba gibi olmuşlardı. Ha bugün sıra gelir, ha yarın derken aylar geçmiş, her geçen gün birbirlerini daha iyi tanımalarını temin etmişti. İlk zamanlar, saatler geçmek bilmiyordu. Sabah karanlığında her biri ayrı ayrı semtlerden geliyor, çevresindekilerle küskün gibi kimseyle tek laf etmeden akşama kadar titreyerek bekliyordu. Sonraları bu soğukluk kendiliğinden kalkmıştı aradan. Öyle kaynaşmış, öyle anlaşmışlardı ki, onları gören yarımşar ton kömür haklarını alabilmek için kış kıyamette beklettiklerine inanmazdı. Çabucak bir aile havasını kurmuşlardı aralarında. Sabah gazeteyi biri alırsa, çayları bir başkası ısırmalıydı. Simitleri bir başkası, ögle yemeği yerine geçecek sandviçleri daha bir başkası alıyordu. Önceleri yedi kişiydi, çoğala çoğala oniki kişilik bir grup meydana getirmişlerdi. Gerçi beklenen daha pek çok insan vardı ama, kazançlarıyla, yaşamıyla, giyimleriyle birbirine uyan

sadece bu oniki kişiydi. Her biri, en küçük ayrıntılarına kadar birbirlerinin geçmişlerini biliyordu. Örneğin gazeteyi hecelemeye çalışan, bir fabrikanın gece bekçisiydi. Ellerini hohlayan, bir gün iş bulursa beş gün boş gezen biriydi. İki çocuğu vardı. Bir dokuma fabrikasında gözcüçülük yapan karısı da işi bırakacak olsa, hallerine köpekler gülerdi. Diğerleri de bunlardan farklı kimseler değillerdi. Hakkımız olan kömürü ha aldık, ha alıyoruz diye umutla titreyerek titreyerek koca kışı geçirip, bahara ermişlerdi. Hoş bu bekleyişte bütün suç Tevzi Müessesesinin değildi ya... Birbirlerine alıştıktan sonra haklarını değerlendirmenin bir başka yolunu bulmuştu bu oniki kafadar. Durumu düzgün, cüzdanı şişkin kimselere «Sıra» satıyorlardı. Bir rastlantı sonucunda meslek haline getirmişlerdi bu işi. Günlerden bir gün tam gece bekçisine geldiğinde, kömürünü bir an önce alıp gitmek için kıvranan bir bey gördüler. Oniki ağız kısa bir fısıldaşmadan sonra kararlarını vermişler. Gözcüçünün kocası pazarlığa etmiş, elli lira karşılığında gece bekçisinin sırasını, özel arabalı beye devretmişti. Sonra meslek haline getirdiler bunu. Taş atıp kolları yorulmuyordu ya... Çok çok da çoluk çocuk evde titreyerek geçirirmiş kışı. Geçirsin... Alt tarafı tarun ton kömür... Ne kadar geç alırsan, o kadar çok dayanır. Havadan kazanç sağlamak da cabası.

«Ahşırsınız» diyen devam etti:

— Eyüplü kömürünü alırken de, gurbete gönderir gibi üzülüyüştük. İki gün sonra Eyüplünün hayali bile silindi gözlerimizden.

Gazetesini cebine yerleştiren gece bekçisi:

— Sahi, dedi, bir Eyüplü vardı...

— Bırak şu ineği, dedi gözcüçünün kocası. Onun dostluğu kömürü alana kadarmış. «Ara sıra uğrarım» demişti.

Soğuktan korunmak için eski ceketinin kirli yakalarını başına kadar çeken onikiliklerden biri:

— O şimdi nar gibi kızarttığı sobayı bacalarının arasına almış, kafayı çekiyordur Allah bilir. İş yok da rahatını bozup, bu dondurucu yazda buralara mı gelecek?

— Çocuğun günahını almayım, dedi bir başkası. O şimdi kapatıldığı hücrede kaç yıl yiyeceğini kara kara düşünüyor!

Bir kaç kişi merakla sordu:

— N'oldu, n'apmış?

— Duymayan kalmadı sanıyordum, dedi önceki. Haberiniz yok demek?

— Yoo, dedi gece bekçisi. Gazeteler yazdı mıydı?

— Elbette yazdı. Yolunu kestiği üç kişiyi ölüm tehdidiyle soymuş, içlerinden birini de ağır yaralamış!

— Deme yahu?

Bu «Deme yahu» yu kömür sırası gelen adam söylemişti. Merakla sordu yeniden:

— Eee, sonra?...

Gözcüçünün kocası, kömür sırası gelene:

— Kantar boşaldı, dedi. Sıra senin. Gel kalleşlik etme de, okutalım.

— Yok yahu... Aylardır beklemek-ten imanım gevredii!

Aceleyle sordu yanındakine:

— Sonra n'olmuş?

Eyüplünün başına gelenleri bilen: — Çabucak anlatılabilecek gibi değil, dedi. Çok merak ettinse sat sıram.

Onun kararsızlığını gören gece bekçisi:

— Dur, ben hallederim, dedi.

Gitti biraz sonra kürekler yeniden küfeleri doldurmaya başlarken, elinde iki onlukla döndü:

— Maymunun gözü açılmış, dedi. İki onluktan fazlasına kimse sıra almıyor.

Sıra sahibi uzatılan parayı cebine indirirken:

— Tanrı şeytana uydurmasın, diye mırıldandı. Sonra?...

— Hiç, dedi Eyüplünün başına gelenleri bilen. Olay yerine yetişenler tarafından kısıvrak yakalanmış bizzimki!

Kısa bir sessizlik oldu. Kömürlerle sallanan küreklerin sesinden başka bir şey duyulmuyordu ortalıkta.

Gece bekçisi:

— Eee, diye sessizliği bozdu. İnsan beşer... Bazan şaşar.

— Tanrı şeytana uydurmasın, diye söylendi gözcüçünün kocası. Kimbilir ne sıkıntısı vardı?

— Bizim sıkıntımız daha mı az

İnönü, Atatürk'e yazdığı mektupları Ulus gazetesinde açıkladı.

— Gazeteler —

— YAZIYOOR!..

sanki? diye mırıldandı yirmi liraya sırasını satan. İş desek, belirli bir işimiz yok. Para desek...

İşaret parmağı ile baş parmağını birleştirip, «Tık-tık» diye vurdu gırtlığına. Yeniden sordu:

— Sonra?...

— Sonrası belli. Adamı suçüstü yakalarlar da, «Aferin paşam, iyi yapmışsın, hay ellerine sağlık» mı derler? Karakoldu, müdüriyeti, savcılıkta derken, dehşetler cezaevine!

— Tanrı şeytana uydurmasın, dedi kömür sırasını satan. Bir anlık gaflet bak nelere sebep oluyor. Sultanahmet'i boyladı ha?

Sultanahmet boşaltılalı dünyanın zamamı oluyor, dedi gece bekçisi. Şimdi onların yattıkları yer, kral dairesi gibi...

— Kral dairesi de olsa, Allah düştürmesin, Allah şeytana uydurmasın, dedi beriki.

Ellerini hohlayıp hohlayıp, ısınmak için olduğu yerde tepinip duran gözcüçünün kocası da bu fikre katıldı:

— Ben de kaç kere kafayı bozdum ama, son anda topaladım kendimi. Tanrı şaşırtmasın.

Eyüplünün başına gelenleri anlatan, ısınma hareketleri yaparken cevap verdi:

— Ne yâni?... İçerdeki hayat, dışardakinden iyi... Kaleriferli yepyeni bir bina... Kirası yok, yakacak, yiyecek, giyecek derdi yok.

— Olsun olsun, dedi gece bekçisi ellerini hohlayarak. O saray gibi yer onların olsun.

Soğuktan çeneleri birbirine vuran gözcüçünün kocası:

— Al benden de o kadar, dedi. Allah tüyü bitmedik sübyanlarımıza acısın da, şeytana uydurmasın.

— Yahu sizi şeytana uydursun diyen mi var birader? diye söylendi beriki. Yeni cezaevinin özelliklerini anlatıyorum ben. Tutukluların insan haklarına uygun yaşamalarını sağlamak için, gereken her şeyi yapmış adamlar.

Kömür sırasını satan sordu:

— Orta Doğu'nun en modern cezaeviymiş ha?

— Hattâ Balkanların... Keneflerinde bile kalorifer varmış.

— Eğlence yerleri falan?...

— Neleri yok ki birader?... Bizim hasret olduklarımız, onlar mahkûm! Sinema salonları var...

Tir tir titreyen gözcüçünün kocası:

— Allah, şeytana uydurma Yârab-bim! diye iç geçirdi.

— Dayalı döşeli kitaplıkları var.

— Sen şeytana uydurma Yârab-bim! diye söylendi gece bekçisi.

— Sıcacık spor salonları var.

Biraz da özenle:

— Allah şeytana uydurmasın, diye mırıldandı sırasını satan.

— Adamlarda iş aramak yok.

Başına çektiği eski ceketle soğuktan korunmaya çalışan onikilerin en işsizi:

— Allah şeytana uydurmasın, diye mırıldandı.

— Ekmek parası düşünmek, ev kirası aramak, yakacak peşinde koşmak yok.

Zil çaldı, kürekçiler kürekleri bıraktı, müessese memurlarından biri mesainin bittiğini hatırlattı. Dağılan kalabalığın arasına karışan oniki kişi ertesi sabah tekrar buluşmak üzere, «Şeytana uydurma Yârab-bim!» diye söylene söylene, yiyecekleri ekmeği, tek göz odalarını ısıtacakları yakıtı, ay sonu ödeyecekleri kirayı düşünle düşünle özgürlüğün verdiği mutlulukla her biri birer semtin yolunu tuttu.

Vedat SAYGEL

HERKESTE HEDİYE VAR DA BİZDE Mİ YOK YANİ...

Yandaki kupondan 87696 tane biriktirin ve bize getirin, 87696 lira ödeyip arabayı alın... Önce gelene bir buji fazla verilir.

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1970 — YIL: 1969 • EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ •

Tarihi Salih Paşa yalısına sahip çıkan Rüknettin'i kimse dışarıya çıkaramıyor.

Bu yalı bana dedemin dedesinden kaldı diyen moruk, arz odasında otuz kadar kedi ile yaşıyor...

İŞTE BU BURUŞUK — Tarihi Salim Paşa yalısından, türlü rica, istihdam ve tehditlere rağmen çıkmayan Rüknettin ve yalısı birlikte görüyorsunuz... Elindeki vesikalar sağlam olan ihtiyar, üstüne gelenlere filit sıkarak yanından uzaklaştırmaktadır... Ayrıca vahşi ve aç kediler yüzünden yalıya yaklaşmak menedilmiş olup, yalı askeri kordon altındadır... Tahmine göre bu gece yalıya son ve kati bir hücum yapılacak ve yalı Rüknettin'in elinden alınacaktır.

AŞKOLSUN ŞU FAHRİ ATABEYE...

BELEDİYEYE YENİ GETİRTTİĞİ ALETLERLE
VATANDAŞIN DERTLERİNİ PARAZİTSİZ
DİNLİYOR...

DIKKAT DİNLİYORLAR — İşte Dinlemezkopların başında iki memur... Ne dinliyorlar sanki?... Dinleyen kendini dinler demişler.

İsviçre'de kullanılan ve ismine Dinlemezkop denen aletler nihayet Belediyemize gelmiş ve Fahri Atabey'in emriyle her sokağa bir adam dikilerek vatandaşın dertleri yerinde çaktırmadan dinlenmeye başlanmıştır... Fakat bu aletler gayet hassas olduğundan en ufak bir fısıltıyı bile almakta bu yüzden İstanbullular hiçbir yerde rahat konuşamamaktadırlar...

FAHRİ ATABEY NE DİYOR — Şikâyetlere değinen Belediye Başkanımız biz önce birer kahve söyledikten sonra şunları söylemiştir:

«— Vatandaşların şüphesi ve kuruntusu yersizdir... Biz onların sadece dertlerini dinliyoruz... Diğer mevzularda istedikleri gibi konuşabilirler... Huzursuz olmaya hiçbir sebep yoktur... Çünkü benim sokağında bile bu aletten iki tane var... Ama frekansları tabii başka türlü ayarlı... (Her ne demekse)

ŞEHİRDE BOL KIYMALI HEVECAN

GÖRÜNMEYEN ADAMI İLK GÖREN EV
KADINI ŞÜKÜFE TOZUTTU...

Polislerin üstüne geldiğini gören görünmeyen adam, bir daha görünmemek üzere ortadan kayboldu...

İŞTE O AN — Özel bir aletle çekilen şu resme bakın... İyi bakın... Şüküfe, görünmeyen adamı görmüş bağıyor... Görünmeyen adam bunu görmediğinden hiçbir şeyden habersiz... (Her hakkı mahfuzdur)

İSTANBUL, (Şey Ajansı) — İçtiği bir şişe gazozla görünmez olan görünmeyen adam Cevdet Yokoğlu, dün gece birden Aksaray Zenne Sokak 23 numarada görünmüş ve mutfakta bulaşık yıkayan Şüküfe'ye, «Beni görüyor musunuz hamfendi?» derken Şüküfe'nin anı tozutmalarıyla oradan tüymüştür...

EKİP GELİYOR — Ani vaka ekip amiri Lâmi Birdenbire idaresindeki ekip vaka yerine iki saat sonra yetmiş ve görünmeyen adamı bir meyhanede görmüştür. Lâmi'nin, «Görünmeyen adam aramızda, gören var mı?» demesi üzerine, görünmeyen adam Cevdet Yokoğlu birden ortadan yok olmuştur... Bu arada boşluğa atılan ekipten iki kişi kafa kafaya çarparak bayılmışlar, ayrıca meyhanede gözle görünen her şey kırılmıştır... Çarpışma anında görünmeyen adamın kirdiği sanılmaktadır...

TELEFON EDİYOR — Gece saat 02'de çalan telefondan Cevdet'in sesi duyulmuş: «Ne olur, beni gören söylesin... Ben de kendimi görmüyorum, bu yüzden kendi kendime çarpabiliyim... İmdat!...» diye bağırmıştır. Fakat görünmeyen adamı görmek kabil olmadığının polis her gördüğünü şimdi içeri atmaktadır...

BU GECE ELEKTRİKLER KESİLECEK

Şehre ceryan veren Kâmil'in, düğünü olinası sebebiyle vazife başında bulunmaması yüzünden bu gece ceryan kesilecektir... Buna göre vatandaşların birer mum almalı, sinema, tiyatro, konser ve gece işi yapan yerlerin tedbirli bulunmaları tamini edilmiştir. Mum karaborsası yapanlar yakalandıkları takdirde ellerinden mumları alınarak bu şahıslar mumyalanacaktır... Keyfiyet keyif sahiplerine arz olunur...

Bahar modası bu yıl erkeklerde açık kadınlarda (8-11) arası kapalı

BAY — İşte bahar modasını çekmiş bir bay... Pardesi Tulus Lotrek — Şapka Çemberlain — Baston, Lord Hawking — Yelek, Resam Hamdi bey — Pantolon, Mahmutpaşa — Tip, Landuru — Çizgiler sert — Hal ve gidis, pekiyl... Bu moda tutarsa hepiniz birer kat çekin...
Yaprak Konfeksiyon Tel: 354678

BAYAN — Göğüsteki yıldızlar, yaprak yeşili - Sentolen - Kilot, pazen divitin — Gerisi ten rengi, tabii, natürel ve muhtelif ebata... Saçlar, Brigitte Bardot — Dudaklar, Virna Lisi — Bakış hafif sehlâ — Akşamları hafif ateş, sol ciğerde leke... Yemekten sonra iki çorba kaşığı...
Bu moda tutarsa, ben de seni tutarım. Tel: 124566 — Suzan'dan.

KABAK ÇEKİRDEĞİ VE PAPRIKA

12 Ocak

BİR Türkle tanıştım. Müzisyen... Malmorgen Restoranında saksofon çalıyor. Çapkın bir genç. Hoş da... Kıvrık, siyah saçları, koyu kahverengi bıyığı var. Dansa, Leif'le gitmiştim. Türk, biz Leif'le dans ederken gözlerini benden hiç ayırmadı. Bakışları, zamkılı istekler fırlatıyordu. Restoranın kapamış saatinde Leif'i atlattım ve Türk'le çıktım. Adı Tufan'mış. İngilizce konuşuyoruz. İsveç'e geleli daha on gün olmuş.

Evine gittik. Beni doğrudan yatak odasına götürüp bir yandan dövmeye, bir yandan da soymaya başladı. Başına gelenler!... Ağlayacağım, ağlayamıyorum; bağıracağım, bağırıyorum. Bütün kızar diye korkuyorum.

Tokat, yumruk, azar, çimdik ve bütün bunların karşısında sesini çıkaramayan ben!... Tamamadığın insanın evine gidersen böyle olur işte!

Yataktayken bir ara sordu:

— Nasıl, seni iyi sevdim mi?...
Meğer dövmemiş de, sevmiş! Allah korusun, ya dövseydi!...

19 Ocak

O korkunç «sevişme» den sonra bir hafta işe gidemedim.

Tufan'la buluşmaya devam ediyordum. Kendisi, İsveç tabiiyetine geçmek istiyormuş. Memleketine dönmeye karar vermiş.

— Ne ararsan bızde!... diye söyleniyor. Ama ne ararsan!...

Ne diyeceğimi şaşıyorum. Türkler hakkında bütün bildiğim, onların çok misafirseven insanlar oluşundan ibaretti. Haa, bir de o müthiş «sevişme» leri sahi!

Ne sevişme, ne sevişme!... Barış için savaşmak gibi bir şey.

Tufan'a, benimle bir daha buluşmak istiyorsa, sevişirken dövüşme huyunu bırakması gerektiğini söyledim. Pek afalladı. Fakat istediğim gibi hareket edeceğine de söz verdi.

27 Ocak

Nişanlandık. Nişan töreninde orkestra üyeleriyle benim bir kaç kız arkadaşım bulundu. Başbaşa kaldığımız zaman Tufan yine tabiiyet değiştirmeye meşesini açtı.

— Memleketine karşı haksızlık etmiyor musun? diye sordum.

Sinirlendi:

— Sana fazla bir şey söyleyemeyeceğim, dedi. Ancak şu kadarını söyleyeyim: Ben seni bir Türk arkadaşımla yalnız bırakmam. Neden mi?... Derhal ilan-ı aşka başlar da ondan.

Üstüme iyilik sağlak.

3 Mart

Hâmileyim. Evliliğimiz tatlı geçiyor Tufan çok anlayışlı bir koca. Üzerime titiyor. İsveç usulü, «barış-sever» sevişmeyi de çabucak öğrendi. Sıra İsveççede.

Belki hoşuna gider diye yıllık izni Türkiye'de geçirmemizi teklif ettim. Şiddetle reddetti:

— Asla!... İtalya'ya gideceğiz.

— Peki, İtalya'ya gidelim! dedim.

Türkiye'ye beş, altı yıl sonra belki gideriz.

— Ne?... Çocuğun terbiyesi bozulsun diye mi?...

26 Mart

Üç Türk delikanlısı, kocamla tanışmak için eve geldiler. Bizimki onları pek soğuk karşıladı. Ben burur etmeseydim, kendilerini içeri almayacak, hemen kapıdan savacaktı.

Misafirlerimiz İsveççe biliyorlardı. Türkiye hakkında bir kaç soru sordum. Sorularımı sinirli bir şekilde ve koro halinde cevaplandırıdılar. Onlar konuştuğça, Tufan'ı daha iyi anlıyordum.

Gençlerden biri, anlatılanları kocama tercüme etti. Kocam «Görüyorsun, değil mi?» gibilerden bana gülmüsed.

Misafirlere tabiiyet değiştirmeyi düşünüp düşünmediklerini sordum.

— Yooo!... Niye?... dediler.

Benim sorum onları, onların ce-

vapları da beni hayrete düşürmüştü. Tufan yataarken konuştu:

— Neler söylediklerini duydun. Sanki ben öğretmişim, ben tembihlemişim... Kendilerini içeriye aldığın iyi oldu.

— Buna rağmen tabiiyet değiştirmek istemiyorlar, dedim.

— Meseleyi bilinçli olarak düşünemiyorlar da ondan... Bu neye benzer, bilir misin? Hani şu paprika var ya, şu kırmızı biber; midemize zararlı olduğunu bildiğimiz halde onu yemeklere bol bol serpmemize benzer bu... Acıdır, zararlıdır ama, biz paprikayı severiz. İşte bu çocukların düşüncesi de öyle. Yani paprikadan vazgeçemiyorlar.

Benim bildiğim, bir millet, öbür milleti kötüler. Bunlar ise kendilerini kötülemekten hoşlanıyorlar.

Bunu kocama söyledim.

— Öyle mi düşünüyorsun? dedi.

Yataktan kalktı ve Türk gazetelerini alıp getirdi. Parmağı ile cina-yet haberlerini gösterdi. Sekiz, on parça vardı. Okumak isteyince:

— Allahakına sus!... diye haykırdım. Sanki bütün bu kanlar, gazetelerin başlıkları kırmızı çıksın diye dökülüyor.

9 Haziran

Tufan'la İtalya'dayım ve beş aylık hâmileyim. Karnımdaki çocuk yüzme bilmediği için denize giremiyorum. Denize giremeyecek olduktan sonra da buraya niçin geldim, bilmiyorum.

Verandada Tufan'ın denizden dönmelerini beklemek ve «Su nasıldı? Soğuk değil miydi?» diye sormak için her halde. Bir de kocamın, her şeylerini sebze ve kuru yemilere benzetmesine tahammül etmek için...

Şuram fıstık gibiyken göbekli marula dönmüştüm. Buram domatese benziyordum. Saçların pırasa gibiymiş. Gözlerim bademmiş. Göğüslerim fındık iken hindistan cevzine dönmüştüm.

22 Haziran

Feci bir şey oldu. Çarşıda geziyorduk. Tufan'ın gözleri bir bakkalın vitrininde, kavanoz içinde duran kırmızı beyaz bir şeye takıldı kaldı. Dakikalarca baktı, baktı. Hipnötize edilmiş gibiydi.

Bakışlarını vitrinden ayırmadan, sayıklarcasına konuştu:

— Kabak çekirdeği!... Allah kahretsin, burada da karşına çıktı bu! Kavanozdakiler kabak çekirdeğiymiş. İlk defa görüyorum.

— Peki ne olacak yanı? dedim.

Gözleri kavanozda:

— Bu kabak çekirdeği, dünyada en nefret ettiğim şeydir, dedi. Bizde çerez olarak yenir. Hem de ne yemek... Bunun nesini severler, anlamıyorum. Bütün gün sinemada, tiyatrodada, stadda, gazinoda, otobüste, sınıfta, fabrikada, yatakta, sokakta, piknikte çıt çıt yerler. Yalnız cami-de yemezler... Sesi de öyle āsap bozucudur ki...

Girdi, yarım kilo satın aldı.

Dedim ki:

— Hem nefret ettiğini söylüyorsun, hem de satın alıyorsun.

— Sana göstermek için aldım, dedi. Biraz da nefretimi tazelemek için...

Ve otele «Allahın cezası şey!» diye diye o koca kesekâğıdı dolusu çekirdeği yedi, bitirdi. Bitirdi ama, ne ben de āsap kaldı, ne de kendisinde edilemedi küfür...

Çıt çıt da çıt çıt!... Akşama kadar...

Cekirdek bitince ayağa kalktı. Odada bir āsağı, bir yukarı dolaştı. Sonunda karşına dikildi:

— Yarın Türkiye'ye gidiyoruz. Geri kalan onbeş günü orada geçireceğiz.

Bir bağırsı bağırdım:

— Ne?!

25 Haziran

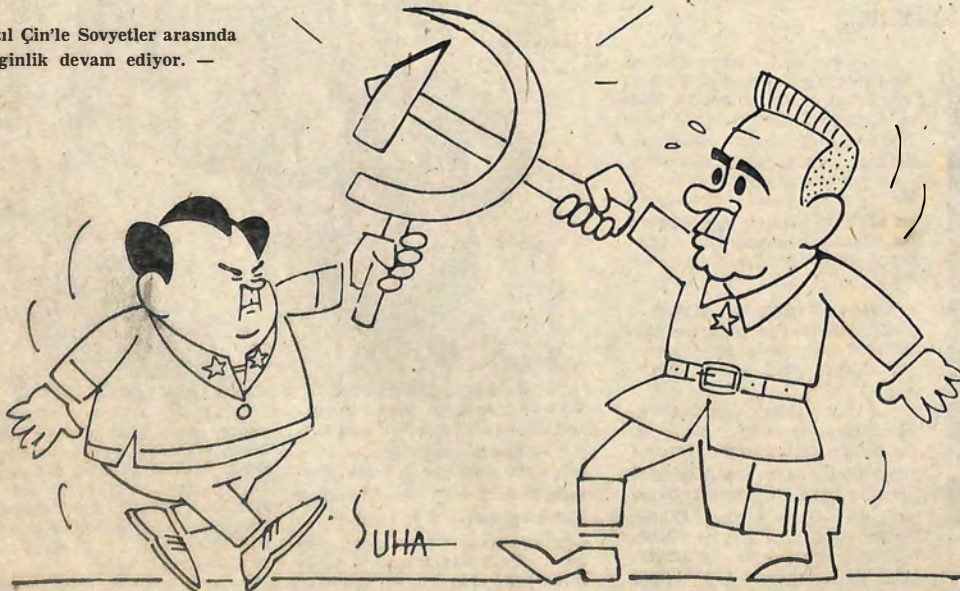
Tufan, memleketinden dönünce boşanacağız. Türkiye'ye nasıl gitmezmişim?... İnsan, kocasının memleketini nasıl sevmemiş?...

Çok tuhaf adam. Beni Türkiye'den soğuttu, korkuttu, ondan sonra «Gelmezsen boşarım seni!» dedi çıktı i-şin içinden.

Ne yapmalı bilmem ki?... Acaba buradaki Türklerden bir Türkiye haritası bulup odamızın bir köşesine assam, boşanmaktan vazgeçer mi?... Seviyorum Tufan'ı.

Yalçın KAYA

— Kızıl Çin'le Sovyetler arasında gerginlik devam ediyor. —

DÜELLO!

Sağır ve dilsiz

Sağır ve dilsizlerin yıllık balolarına davet edilen bir gazeteci, orada tesadüf ettiği bir arkadaşına:

— Dostum, dedi, sağır ve dilsiz bir kız dansa nasıl davet edilir bilmiyorum. Ne olur, bir akıl öğretsene bana.

Arkadaşı:

— Gayet basit, diye cevap verdi. Önünde durur, başını hafifçe eğersin ve gülümsersin, o derhal maksadını anlar.

Genç gazeteci, öyle yaptı. Kız, hemen kalktı, saatlerce dans ettiler. Bir aralık kızın yanına genç bir adam yaklaştı:

— Benimle ne zaman dans edeceksin? Hani bana söz vermiştin.

Genç kız, içini çekti:

— Haklısın, fakat ne yapayım, bu sağır ve dilsiz herif bir türlü yakamı bırakmıyor ki... Ona nasıl merak anlatacağımı bilemiyorum!

«Şu dolabın yanına konsa, önünde Yakup beyin masası engel olur. Ya şu tarafa, kapıdan yana. Orada da İlyas efendinin masası engel oluyordu. Şu taraf? Evet, o taraf iyi. Hele biraz da masanın yanını pencereden tarafa döndürürsek, gez göz arpacık ayarı tamam...»

Dehri efendi:

— Bana kahırsa arkadaşlar, kızın masasını şuraya kuymalı, dedi ve kendi düşündüğü yeri gösterdi...

Süleyman bey itiraz etti:

— Hayır olmaz!... Ben kızın masasını şuraya koyacağım. Biliyorsunuz arkadaşlar gelen insan bu işin ehli değil, acemisi!... Nüfus işi deyip de atmayın bir tarafa. Hem çok itina isteyen, hem de çok titizlik isteyen bir iştir. Bu bakımdan kızın masası şurada olmalıdır ki, ben ara sıra kontrol edebileyim...

Dehri efendi, lafı tamamladı:

— Her yanın kontrolü tamam olsun!... dedi.

— Evet arkadaşlar, her bakımdan, her dakika kontrol ister. Bir yanlış isim, sonra başımıza işler açabilir...

İlyas efendi bu habere sevindi. Çünkü, kızın masası Süleyman beyin dediği yere konursa, rahat rahat kız, kız kendisini görmeden dikiz edebilecekti... Hem de bir kadının can alıcısı noktasından onu seyretilmiş olacaktı. Kulakların arkasından... Pek severdi kadınların kulaklarını. Nedense hep küçük olurdu kadınların kulakları...

«Belki de saçını hiç toplamaz yukarıya» diye düşündüyse de, «olsun» dedi içinden, «yine de en güzel pozisyon benimki...»

Diğerleri de kızın masasının konacağı yere göre kendilerini ayarlardan başka çare göremediler... Örneğin Dehri efendi:

— O zaman ben de hiç kimseye çıkırmadan, günde iki santim, günde iki santim masamı kaydırarak pozisyona girerim, diye düşündü. Ve şimdiden masasını iki santim sola kaydırmak için ayasının ucuy-la itmeye başladı...

O sırada önde genç kız, arkasından müdür içeriye girdiler...

Müdür:

— Arkadaşlar size Remziye hanımı takdim ederim! dedi...

Kızın yüzü pek o kadar güzel değildi. Ama fena da değildi. Bir kez burnu muntazamdı. Sonra omuzları küçüktü. Gözleri kahverengiydi ama, berbat bir kahverengi değildi. İnsan bu gözlerin içine dikkatlice bakınca en güzel kahverengiyi görebilirdi. Yalnız boyu biraz kısaydı. Kolunda da bir çantası vardı.

Hafif pudralanmış yüzüyle bayramlık elbisesini giymiş arkadaşlarına mukabele etti. Onlar da güldüler... Müdür bey tanıtımaya başladı:

— Bu Süleyman bey, başkâtibimizdir.

— Memnun oldum efendim...

— Bu Dehri efendi. Dairemizin en yaşlı memuru.

Kız, Dehri efendinin yüzüne baktıktan sonra, çapkınca:

— Maşallah hiç göstermiyor, dedi.

Bu söz vetti de arttı bile Dehri efendiye. Yâni ayıp olmasa kalkar o

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

kadar adamın içinde şimdi şakır şakır oynardı...

— Bu da Yakup bey!...

— Memnun oldum efendim!

— Bu da en genç memurumuz İlyas efendi!

— Memnun oldum efendim...

İlyas'ın pek hoşuna gitti kızın eli. Yumuşacıktı...

Müdür:

— Nereyi hazırladınız arkadaşlar Süleyman bey? diye sorunca, hepsi birden:

— Şurasını efendim, dediler...

Bu arada Dehri efendi masasını tam dört santim sola kaydırdı...

Süleyman bey:

— Efendim, dedi, arkadaşlar burayı münasip görmemizin sebebi, ilk önceleri benim denetimim altında çalışsın ki, herhangi bir hatâ...

— Öyle öyle, dedi müdür. Sonra kıza döndü:

— Eee Remziye hanım, başarılar dilerim, dedi ve kızın elini sıkarak çıktı gitti...

Birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Hangisi küçücük bir hareket yapacak olsa hepsi birden ayağa fırlayacaklardı. Nitekim öyle oldu. Süleyman bey:

— Buyrun Remziye hanım, der demez, Dehri efendi de, Yakup bey de, İlyas efendi de ayağa fırlayarak, âdeta yarış edercesine:

— Buyrun efendim, dediler...

Süleyman bey, biraz da kızın, hem de arkadaşlarının âmiri olduğunu kıza gösterebilmek için:

— Arkadaşlar, Remziye hanım benim gösterdiğim sandalyeye oturur, dedi. Biliyor musunuz Remziye hanım, müdür bir yere gittiği zaman imza yetkisi otomatikman başkâti-be geçer...

Hiç gereği yokken bunu söylemişti... Dehri efendi:

— Evet, una geçer Remziye hanım, dedi.

Süleyman bey sordu:

— Bir çay Remziye hanım...

— Olmaz, dedi Dehri efendi. Sandalyeyi senden aldı, çayı da benden içsin. Hem içinizde en yaşlı ben olduğuma göre çayı ben ısmarlamayın siz!

Kız sordu:

— Kaç yılınız var Dehri efendi?

— Eee, mesleğin son günlerine geldik...

Kız, fıkırdar gibi:

— Ama inanın hiç göstermiyorsunuz, dedi. Sanki kırk yaşında gibi gösteriyorsunuz...

Dehri efendi, ağzı kulaklarına vararak:

— Has kahve içelim çocuklar! diye bağırıldı.

Kız:

— Benimkisi gazoz olsun, deyince Dehri efendi üstelendi:

— Burada âdettir. İlk gelene kahve ısmarlanır... Haydi oğlum Haydar, bize bakıym, bir iki, üç dört tane şekerli kahve süyle! Yalnız benimki sade olsun...

Süleyman bey, Dehri efendiyle kızın gözünde ufaltmak için:

— Şeker hastalığı var da Dehri efendide, dedi...

— Yuk canım. Az bişey şeker var, çok bişey yok!

Süleyman bey, o zamana kadar arkadaşlarının hiç görmediği bir şey çıkararak kıza uzattı:

— Remziye hanım, bu sizin masanızı bir sümen. Ne zamandır saklıyordum size vermek için, dedi.

Bu sürpriz diğer arkadaşlarını da şaşırttı. Şimdi hangisi bir şey verse, bunun gibi bir şey veremiyceklerdi ona. Dehri efendinin aklından dolma kalemini vermek çok geçti ama, kıyamadı kaleme...

«Bakalım hele, durum ne gösterecek. Şayet vaziyet iyi gelişirse veririz kalemi gider. Helâli hoş olsun böyle kendisine kırk yaşında gösteriyorsun diye bir kıza...»

Kahveler gelmişti... Yakup bey, İlyas efendi, ikisi birden bağırarak hademeye:

— Su da ver Remziye hanıma!

Kız:

— Teşekkür ederim, içmiyeceğim, dedi...

Kahveler içildikten sonra, yine arkadaşlarının bugüne dek hiç bilmedikleri bir yanını Yakup bey koydu ortaya:

— Remziye hanım kahvenizi kapattım, falnıza bakayım!... dedi.

Kız:

— Aaa, siz fal bakmasını bilir misiniz? diye hayret etti...

— Bakarım efendim. Hem de çok iyi bakarım...

Dehri efendi, büyük altından gülererek:

— Ne cevherler vardır bizim aramızda Remziye hanım ne cevherler, dedi. Fakat ne yazık ki cevherlerini bu zamandır hiçbirimiz keşfedemedik... Bakarsın benimkine de Yakup bey?

— Bakarım... Seninkine de bakarım.

— Atarsın yalan?

— Yalan olur mu canım hiç!...

Sey zaten fal yalan demek...

— Öyle, dedi Remziye hanım. Fal demek yalan demek. Ama insanlar

kendilerini yalan olduğunu bildikleri halde bundan alıkoymıyorlar...

Dehri efendi:

— Derler ki, fala inanma, falsız da kalma!... Unun için baksın bakalım falnıza Yakup bey!...

Dehri efendi inat için kapamıştı fali. Şimdi biraz sonra Yakup bey ne derse, tam tersini söyleyecek onu mat edecekti...

Önce kızın falına baktı Yakup bey:

— Siz bir yerden gelmişsiniz, dedi.

Kız ellerini çırparak:

— Aa aaa doğru vallahi, dedi.

Süleyman bey:

— Tabii bir yerden gelecek, iki yerden gelecek değil ya, diye homurdandı...

— Sonra Remziye hanım, siz bu yakınlarda bir mektup almış çok sevinmişsiniz...

— Vallahi doğru...

— Bu mektup bir erkekten...

— Tamam...

— Size bir de para var...

Dehri efendi patladı:

— Mayış mayış, dedi...

— Bu kadar Remziye hanım...

— Teşekkürler Yakup bey!

— Bir şey değil efendim... Vazifemiz...

Dehri efendi:

— Gürelim bakalım, şimdi de sıra bizde, dedi.

Süleyman bey, gülererek:

— Yahu Dehri efendi senin neyin kalınış ki falık? dedi.

— Kalınaz ulur?... Yahu siz beni tekâüt olmadan tekâüt ettiniz be. Bak sen Yakup bey, bakına bunlara!

Yakup bey, Dehri efendinin hademeye gönderdiği fincanı aldı, kulpundan tutarak bakmaya başladı:

— Bir uzun saçlı görünüyor Dehri efendi.

— Uzun saçlı mı?

Diğerleri kahkahayı bastılar:

— Evleniyorsun galiba Dehri efendi, dediler.

Remziye hanım sordu:

— Ay, bekâr mı Dehri efendi?

Dehri efendinin gözleri parladı:

— Bekârım Remziye hanım, dedi.

— Hiç evlenmediniz mi?

— Üldü.

— Anladım...

— Üldü üldü...

Süleyman bey düzeltti:

— Ölmüş Remziye hanım, dedi.

— Vah çok yazık, dedi Remziye.

Dehri efendi, acıklı bir pozla:

— Yazık ya bana, dedi. Süyerim arkadaşlara beni evlendirdin diye, evlendirmezler...

— Ah çok şakacısın Dehri efendi. Ama ben yazık diye karınıza dedim. Kadıncığız sağ olsaydı...

— Ulsaydı ben evlendirdim hiç?... — Haklısınız, insan yaşlanınca da ha çok kadına ihtiyaç duyuyor. Benim babam da öyle. Eskiden ne salatalar yapardı bize, şimdi ihtiyarlayınca bir suyu dahi bizden istiyor... Neden bilmem, galiba insanlar ihtiyarlayınca iyice yoruluyorlar...

Dehri efendi, çapkınca:

— Ben yurgun değilim anıma, dedi, gerisini getiremedi.

(Devamı var)

Her nevi kalem için en iyi mürekkep

(İlâncılık: 1292 — 48)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Mutlu haber

Doktorun telefonu çaldı Bir ses:
— İsmimi söyleyemeyeceğim ama, bu sabah komşunuz Lakro'lara sattığım mantarların zehirli olduğunu yeni farkettim, dedi.
Telefonu kapatan doktor, karısına:
— Hemen Lakro'lara koş, dedi. Sabah aldıkları mantarın zehirli olduğunu söyle. Yemesinler.
Meseleyi iyice anlayamıyan kadıncağız sordu:
— Ne olmuş Lakro'lara?
— Mantar almışlar.
— Eee, ne var bunda?
— Evet ama mantarlar zehirliymiş.
— Yemişler mi?
— Yememişler galiba.
— Yememişlerse bu telaşının sebebi ne?
— Yahu düşünsene mantarlar zehirli... Yerlerse ne olur?
Sevinçten gözleri ışıldayan kadının cevap verdi:
— Onlara ne olacağını bilmem ama, altı kişilik bir aile olduklarına göre, bizim için kârlı bir gün olur!

Zamane!

Annesinin kabul günüydü. Evin yaramaz oğlu yıldırım gibi salona dalıp bağırdı:
— Anne, ağabeyim komşunun kızını odasına almış habire öpüyor!
Annesi kışkırlarını çatarak karşılık verdi:
— Bilmediğin şeye karışma. Onlar sözlü... Üç ay sonra evlenecekler...
Küçük yaramaz biraz düşündükten sonra sordu:
— Peki, öyleyse babam hizmetçi lüzla ne zaman evlenecek?...

— Eski kocanız gelmiş, sizi görmek istiyor!
— Adını sor, hangisi bakalım!

Kızlar arasında

— Simon'dan ne haber?
— Bir hastaneyeye hastabakıcı olarak girmişti.
— İşleri yolunda demek.
— Yok canım... İşe almaları ile yol vermeleri bir olmuştur.
— Neden?
— Onu gören sağlamların bile ateşleri yükseliyormuş da ondan!

Brejnev — Yoo, kökünden keseceksin Dubçek!..

Teselli

Muayeneyi bitiren doktor reçetesini yazarken, hasta hâlâ konuşuyordu:
— Beni bu uyuşukluktan kurtarmak için öyle bir ilaç yazın ki, beni kamçılasın, mücadele gücümü arttırsın, benliğimi temlinden sarssın!
Reçeteye dalmış olan doktor işinin arasında cevap verdi:
— Merak etmeyin... Ona, ücretimi iştince kavuşacaksınız!

Dil farkı

Adam, arkadaşını önünde köpek havlayan bir eve sokmaya çalışıyordu:
— Korkmayın canım, dedi. «Havlayan köpek ısırılmaz» diye bir atasözü vardır, bilmez misiniz?
— Ben biliyorum ama, diye cevap verdi beriki, acaba köpek biliyor mu?

İsmi

Ünlü tiyatro yazarı, son oyununda iltimasla bir rol koparmaya çalışan genç kızı dinliyordu. Müracaatçının dili kötü, tiyatro bilgisi son derece zayıftı. Buna rağmen sanki oynaması için kendisine rica ediliyormuş gibi kasılıp duruyordu. Bir ara:
— Oynayacağım piyesin adını öğrenebilir miyim? diye sorunca sabrı taştan yazar:
— Elbette, dedi ve oda kapısını açarak devam etti: Çıkın bu radan!

Yok canım

Kadın, kocasına:
— Acaba bütün erkekler senin gibi budala mıdır diye kendi kendime soruyorum, dedi.
Adamcağız sâkin:
— Yok canım, diye cevap verdi. Milyonlarca bekâr var!

Müşterisi hazır

Büyük bir hayranlıkla otomobil sergisini dolaşan çocuk, merakla annesine sordu:
— Yürüyemiyecak kadar eski arabaları ne yapırlar acaba?
Anne bilgiç bilgiç cevap verdi:
— Ne yapacaklar, babana satarlardı!

Hasta kim?

Doktora giden kadın:
— Kocam uykusunda durmadan konuşuyor, dedi.
Mesleğinin ustası olan doktor:
— Pek önemli değil, dedi. Teskin edici bir ilaç veririm, bir şeyi kalmaz.
— Aman doktor, kocamı uyutacak değil, beni uyanık tutacak bir ilaç istemeye gelmiştim sizden...
— Niçin?
— Söylediklerini iyice anlayabilmek için!..

Vizite

Muayenehanesine gelen hastaya yer gösteren doktor:
— Sıra bekleyen diğer hastalarımı diktate alarak, size önce şunu bildireyim, dedi. Vizite ücretim yüz franktır ve bu para karşılığında bana sadece iki soru sorabilirsiniz.
Gözleri kocaman kocaman açılan hasta hayretle sordu:
— Yüz frank mı?...
— Evet, dedi doktor. Şimdi ikinci sorunuzu sorun bakalım.

Haksızlık

Piyer ağlayarak mutfağa girince annesi sordu:
— Neden ağlıyorsun?
— Babam kırmızı koltuğun çivisini çakarken, çekici kendi parmağına indirdi.
— Eh budala çocuk... Buna ağlanmaz, gülünür!
— Ben de güldüğüm için tokatı yedim ya!

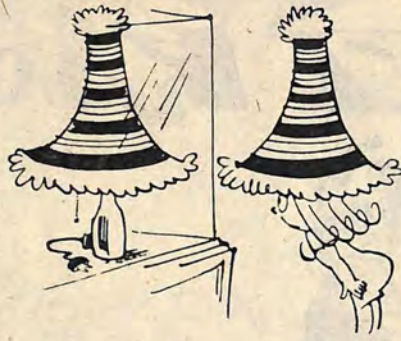

— Hayret!.. Hep sen olduğun zaman plâkayı kontrol ediyorlar!

Doktor da

Şikâyetlerini sıralamaya başlayan hasta:
— Nasıl söyleyeyim bilmem ki doktor, dedi. Bir ökül gibi kuvvetliyim, bir kurt gibi iştahlıyım ve geceleri de bir at gibi terliyorum!
Bir süre düşünen doktor:
— Vah vah, dedi. Bir baytara görünmek hiç aklınıza gelmedi mi?

Lamba modelleri

ŞAPKA MODELİ

FUTBOLCU MODELİ

JOKEY MODELİ

NAPOLYON MODELİ

YENİ ZENGİN MODELİ

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

- HAPŞUUU !..

YAZISIZ

- RİCA EDERİM KARICIĞIM, BÜTÜN BUNLARIN İÇİNE POLİTİKAYI KARİŞTİRME !..

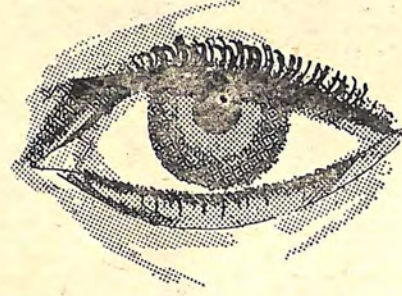
50000

Akbaba gelecek hafta

" NİSAN 1 " SAYISI İLE REKOR KIRIYOR

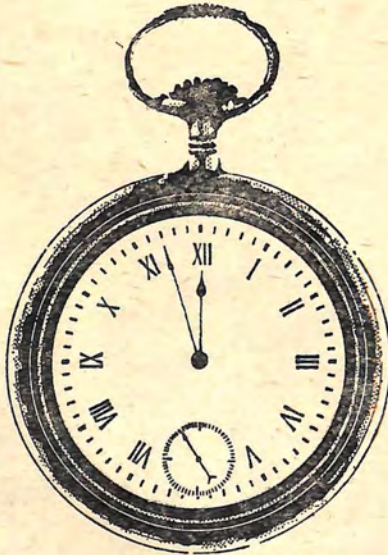
Bütün sevdiğiniz imzalar, en güzel yazıları ve karikatürleri ile fevkalâde "Nisan 1" Sayısında

AKBABA EVİNİZİN
BİR HAFTALIK NEŞESİDİR

AKBABA OKUYOR

(Ak. : 49)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAPSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 276600 - 276601, İstanbul

(Basın : 60377 — 50)

Akbaba

'Nisan 1' Sayısında

RIFAT ILGAZ'IN MİZAH ŞÂHESERİ

ÖZEL BİR ANLAŞMA

SENDE BOZUKLUK VAR MI?

Yazan : Vedat SAYGEL

TATLI SERT AİLESİ'nin

"Nisan 1" şakası !

Erhan TİĞLİ'nin ilginç bir hikâyesi:

ANGIRANIN DAŞINA BAH !

SUAVİ SÜALP'in Eğlencelik
sayfasında :

HARB VE BARIŞ !

Hitler'in ruhu dünyayı harbe
teşvik ediyor.

Burhan ESEN'in şaheser bir
hikâyesi :

MEDENİYET YULARI !

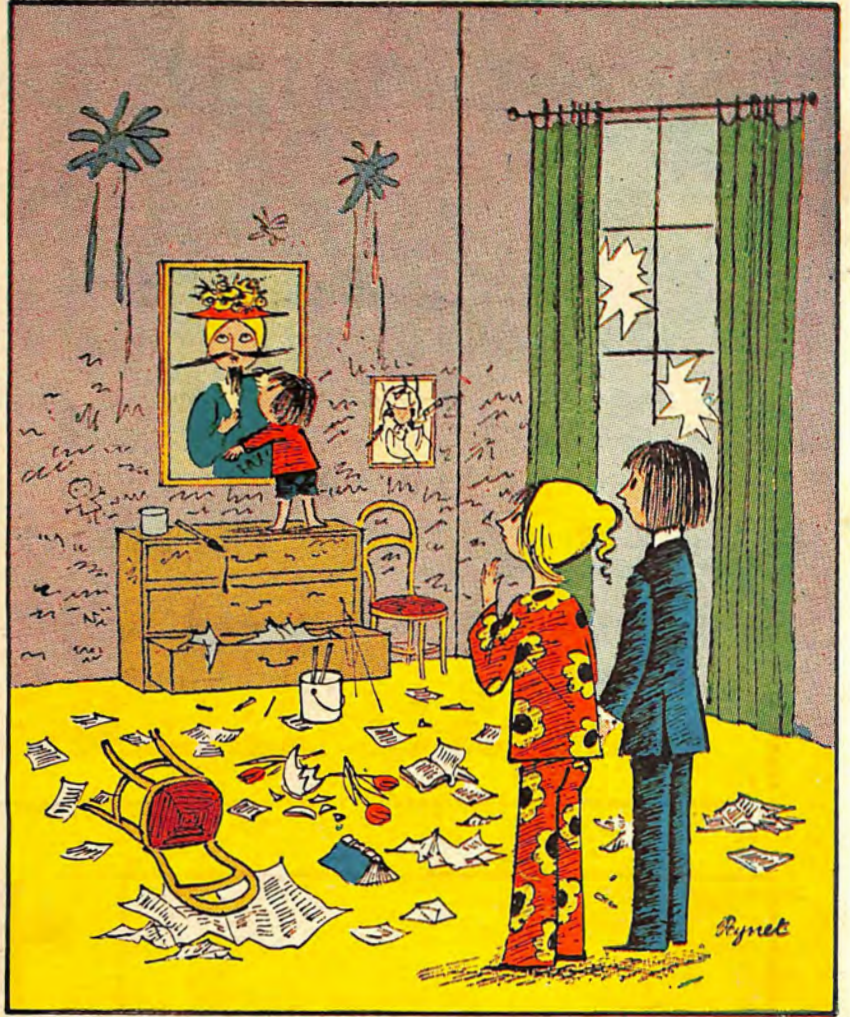
Biribirinden güzel karikatürler,
fıkralar, şiiirler

(Ak. : 51)

AKHABA

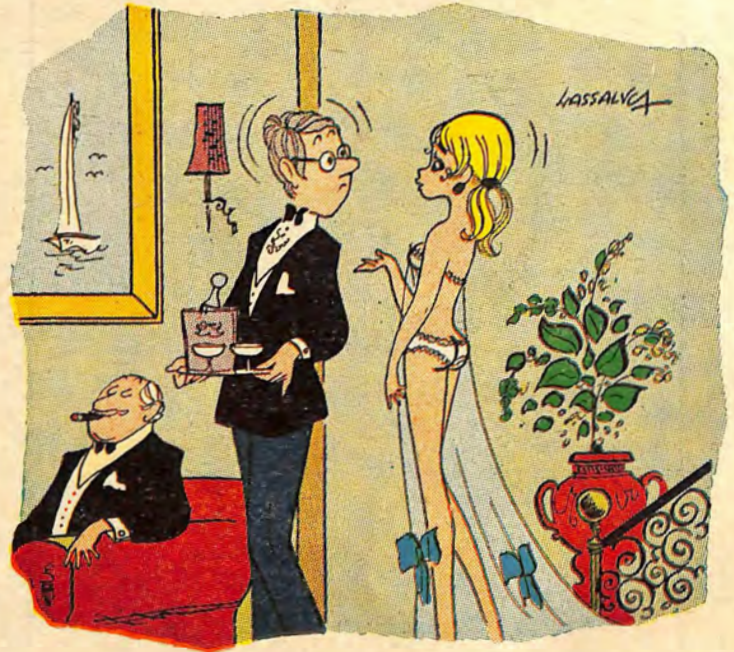
— GAZ VE ELEKTRİK SOBASI BAŞKADIR BAŞKA ... HİÇ OLMAZSA İNSANIN SÜÇÜNÜ ELE VERMEZ !..

— RESİMLERİ KARALIYOR, CAMLARI KIRIYOR, DUVARLARA YAZIYOR ... BÜYÜSÜN DE, SORBONNE ÜNİVERSİTESİNE YAZDIRALIM BARI !..

— KÜLLERİNİ YALA BAKALIM !..

— TEPŞİYİ BANA VER . PATRONUNLA ZAM İŞİNİ KONUŞUP HALLEDİVEREYİM .